

NIEUWE AVONTUREN

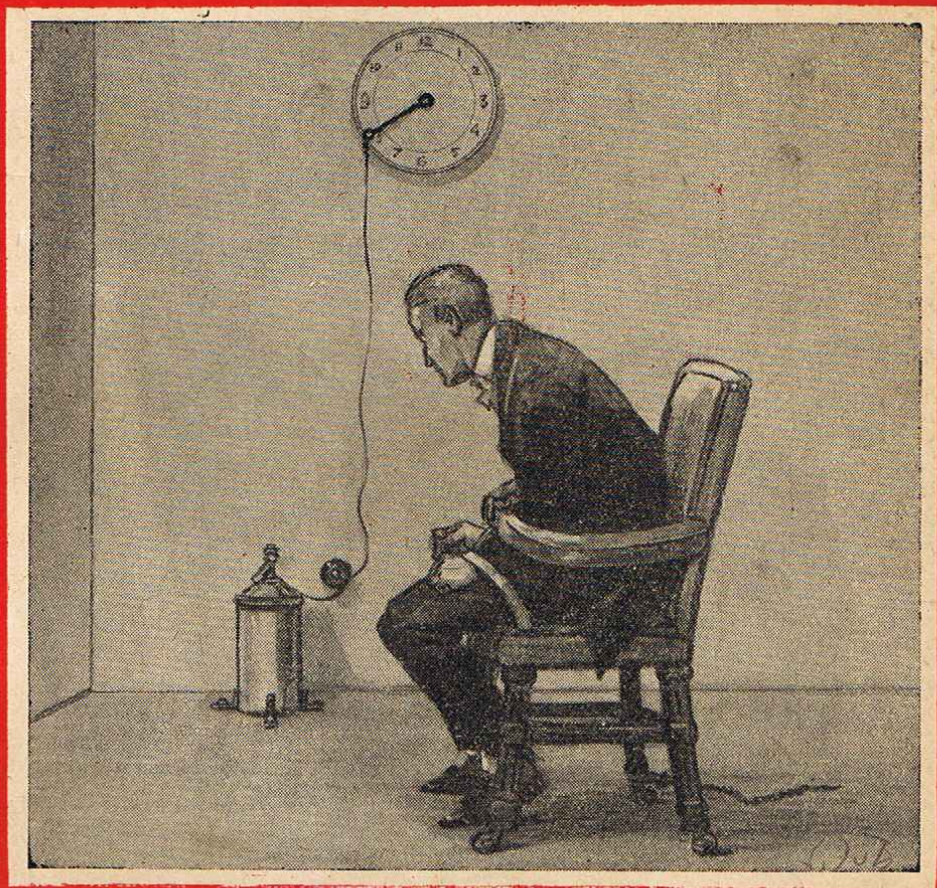
Lord Lister

genaamd
Raffles

DE GROTE ONBEKENDE

EEN MERKWAARDIG DUEL

N° 2316

WEKELIJKSE AFLEVERING

40 Ct.

Elk nummer van deze detective-serie bevat een volledig verhaal
Uitgave van «IN DEN OUDEN WINDMOLEN», Hasselt (België)
Vandenhoudt Frans, Zomerstraat, 3, Hasselt
Voor Nederland: Roman- Boek- en Kunsthandel, Amsterdam

Lord Syster

genaamd
RAFFLES

DE GROTE ONBEKENDE

Nadruk verboden. — Alle rechten voorbehouden.

EEN MERKWAARDIG DUEL

HOOFDSTUK I

DE TWEE NIEUWE LEDEN VAN DE WINDSORCLUB

In de biljartzaal van de weelderigste club van Londen ging het opgewekt toe.

De zes grote biljarts waren allen in beslag genomen door liefhebbers van het edel spel met de ivoren ballen, en daar toevallig voortreffelijke spelers elkaar partij gaven, zo keek een groot aantal leden, aan de kleine tafeltjes langs de met kostbaar hout ingelegde muren gezeten, of drentelend over de smalle loper van dik Smyrnaweefsel, met aandacht toe.

Vooral het eerste biljart, het dichtst bij de deur van de grote speelzaal gelegen, had veel bekijks.

Daar speelden vier heren in avondtoilet, maar die zich van hun tuxedo's ontdaan hadden om vrijer in hun bewegingen te zijn, die elkaar in behendigheid slechts weinig toegaven.

Twee der heren waren Lord William Aberdeen, de vice-voorzitter van de Windsor Club en diens vriend en secretaris, Charles Brand, de eerste een rijzig slank man in de bloei van zijn leven, wiens energiek gelaat op wilskracht en wiens vlugge bewegingen en uiterst brede schouders op buitengewone lichaamskracht wezen, de laatste een jonge man van omstreeks vijftieng jaar, met een zacht blozend, bijna meisjesachtig gelaat, dat een eigenaardig contrast opleverde met zijn gespierde ledematen.

Hun twee tegenspelers waren blijkbaar van zuidelijke afkomst.

Beiden eer klein dan groot, elegant en snel in hun bewegingen, droegen zij een onmiskenbaar zuidelijk type; sluk, zwart haar, schitterende zwarte ogen, een gebruinte gelaatskleur, fraai gewelf-

de wenkbrauwen en een dunne, flauw gebogen neus.

De een kon omstreeks tertig, de ander ruim veertig zijn.

Terwijl zij speelden, konden de kijkers hun lenige bewegingen en hun zelden falende stoot volop bewonderen.

De partijen wogen vrijwel tegen elkaar op, maar ten slotte wist een der zuiderlingen met een schitterende vlug gespeelde serie aan de lange band de overwinningspalm weg te dragen.

Lord Aberdeen legde zijn queue op het biljart en zei met een hoffelijke buiging tot de beide tegenspelers:

— Graaf di Martigos, baron Penha de los Burgas, ik dank u voor het lesje dat gij ons in het edel biljartspel gegeven hebt. En ik ben er ons medelid, de hertog van Buckingham, ten zeerste dankbaar voor, dat hij ons bij twee zulke uitnemende spelers geïntroduceerd heeft.

De twee aangesprokenen maakten een beleefde buiging.

— Gij houdt de eer van uw geboorteland Spanje in sportief opzicht hoog, zo vervolgde Lord Aberdeen, eveneens op hoffelijke wijze buigend.

De twee Spanjaarden begaven zich naar de kapstok om hun tuxedo weer aan te trekken.

Lord Aberdeen en zijn secretaris wilden hetzelfde doen, toen een der clubleden hen lachend naderde en vrolijk uitriep:

— Gij zult uw plaats als de kampioen van de Club aan Graaf di Martigos moeten afstaan, mylord.

— Ongetwijfeld, mylord, antwoordde de vice-president gul. Tenzij ik er kans toe zie, ons nieuwe lid in een open match te verslaan.

— En gij zoudt winnen, riep zijn secretaris nu uit. Vergeet niet dat ik een paar lelijke poedels heb gemaakt, en daardoor onze partij danig heb benaaid.

— Nu, het zij zo, antwoordde de vice-president.

De twee heren begaven zich naar de kapstok, toen Brand lachend fluisterde:

— Di Martigos schijnt zich in de jassen te vergissen. Het lijkt mij, of hij

die van jouw daar beet had.

Lord Aberdeen fronste de wenkbrauwen en verhaastte zijn tred.

Toen zij de kapstok bereikten, trokken de beide Spaanse edellieden juist hun jacquet aan. Zij wendden zich tot de vice-president en diens secretaris, en baron Penha de los Burgas merkte met een innemend lachje op:

— Wij hopen de heren later revanche te kunnen geven. Wellicht waren wij hedenavond wat al te gelukkig.

— Verklein uw verdiensten niet, wat ik u bidden mag, baron, viel Lord Aberdeen hem in de rede, terwijl hij zijn jacquet van de kapstok nam, en die langzaam aantrok, waarbij hij de twee vreemdelingen beurtelings een eigenaardige blik toewierp, die echter alleen door zijn secretaris werd opgemerkt.

— Mogen wij u aanstonds aan de speeltafel verwachten? vroeg graaf di Martigos.

— Ik speel zelden, antwoordde Lord Aberdeen, maar ik zal u niettemin tonen, dat wij Engelsen ook met het bridgespel raad weten.

Nog een hoffelijke buiging, en de heren namen voorlopig afscheid van elkaar.

De twee Spanjaarden begaven zich naar de aangrenzende speelzaal, en Lord Aberdeen en zijn secretaris drentelden naar de grote conversatiezaal, die op dat ogenblik slechts enkele leden herbergde.

Onder het lopen had de vice-president geen enkel woord gezegd, maar wel een paar malen de hand naar zijn zakken gebracht, en vervolgens peinzend over zijn ogen gestreken.

Zij namen plaats in een der hoeken van de zaal, op een der met kostbare Perzische kleden bedekte divans.

De vice-president keek nog steeds zwijgend voor zich uit, toen hij eensklaps fluisterend tot zijn metgezel zei:

— Charles, een goede raad: trek nooit je jas uit als je biljart.

— Hoe kom je daarbij, Edward? vroeg de jongeman verbaasd. Je bent niet vrij genoeg in je bewegingen met een jas aan.

— Best mogelijk. Maar het is veiliger.

— Hoezo dan?

— Omdat dan een ander zich niet kan vergissen, en jouw jas wil aantrekken.

— O, nu begrijp ik je pas, zei Charles Brand lachend. Maar wat is dat voor dwaasheid? Stel je voor dat Don di Martigos het geld uit je zak haalde.

— Dat hoeft nog niet. Maar hij kan in die zak dingen vinden, waarmee hij niets te maken heeft.

Brand keek zijn vriend verbaasd aan. Toen wierp hij een scherpe blik in het rond, om zich te overtuigen dat niemand zijn woorden kon verstaan, en vroeg daarop, terwijl hij de vice-president strak aankeek:

— Wat kan er nu wel in jouw zakken zitten, dat een wildvreemde, een Spaanse graaf, die een week geleden nog aan de regatta in Monte Carlo deelnam, op de gedachte zou brengen, dat jij niet Lord Aberdeen bent, al noem je je hier zo, maar Lord Edward Lister, de Grote Onbekende, de doodsvijand van de politie, de steeds gezochte en nooit gevonden John Raffles?

— Sst! Spreek toch zachter, waar schuwde de ander. De muren mochten eens oren hebben.

— Maar vanwaar die plotselinge ongerustheid? Wantrouw je die twee Spanjaarden?

— Volstrekt niet, en toch heb ik zeer ongaarne dat een vreemdeling zich in de kledingstukken vergist, en mijn jas in de handen neemt.

— Maar nogmaals: je verbrandt steeds onmiddellijk alle mogelijke pappassen en kladjes, de kleinste krabbels op vodjes papier, die je ook maar in het minst zouden kunnen compromitteren, en dat behoeft je maar heel zelden te doen, want je bent zo voorzichtig als maar denkbaar is; wat kan er dan toch wel in een zak zitten, dat twee vreemdelingen op je ware aard zou kunnen brengen?

Raffles keek zijn secretaris even strak aan, voor hij kort afgebeten antwoordde:

— Twaalf verschillende visitekaartjes en een horlogemakersvijltje bijvoorbeeld.

— Zat dat in je zak? fluisterde Brand verschrikt.

— Ja. Je weet dat ik altijd en eeuwig op verrassingen voorbereid moet zijn en daarom verlaat mijn vijltje mij nooit, evenmin als mijn visitekaartjes, die steeds te pas komen en nu zie ik pas in, hoe gevaarlijk dat kan zijn.

— Kom, kom, Edward, hernam Brand terwijl hij Raffles op de schouder klopte. Ik geloof dat je overdrijft. Misschien dat Sullivan, de nieuwe inspecteur van Scotland Yard, zekere gevaarlijke combinaties zou hebben gemaakt, als hij die voorwerpen in je zak had gevonden, maar die brave Spanjolen zeker niet. Die zullen je vijltje voor een tandenstoker hebben aangezien.

HOOFDSTUK II

TWEE SPANJAARDEN

Wellicht zou de jonge secretaris van Lord Lister enigszins anders hebben gesproken, als hij zich op dat ogenblik in de speelzaal had bevonden, in de onmiddellijke nabijheid van de beide adellijke Spanjaarden.

— Wat denk jij van het jachtveld in deze Club, Fernando? vroeg de oudste van de twee Spanjaarden, nadat zij hadden plaats genomen en een sigaret opgestoken.

— Ik beschouw het als een der beste van onze vruchtbare carrière, waarde Pietro, antwoordde de gevraagde, terwijl zijn zwarte ogen begonnen te schitteren en zijn sneeuwwitte tanden door zijn halfgeopende, dikke lippen kwamen schemeren.

— Ik taxeer het kapitaal, dat hier op het ogenblik door de aanwezige clubleden vertegenwoordigd wordt, op een half miljard pesetas.

— Je zult er niet ver onder zijn.

— Wat dunkt jou van de vice-president, Lord Aberdeen?

Fernande keek zijn vriend op eigenaardige wijze aan, blies een dikke rookwolk recht de lucht in, wuifde die met zijn met tal van ringen versierde vingers weer weg, en zei langzaam:

— Lord Aberdeen is een heel merkwaardig man, Pietro.

— Hoe zo merkwaardig? Heel rijk toch?

— Ja, ook dat. Rijk en excentriek.

— Zo, dat heb ik nog niet opgemerkt. Hij leek mij een heel gewoon, koudbloedig Engelsman.

— Omdat jij je niet in je jacquet vergist hebt.

— Wat wil je daarmee zeggen? riep Pietro verbaasd uit. Wat heeft zijn jas met zijn excentriciteit te maken?

— O, misschien meer dan je denkt.

— Maar vertel dan.

— Heb je niet gezien, dat ik, we zullen zeggen, bij ongeluk, uit vergissing, zijn tuxedo beethad?

— Niet op gelet. Je vergist je wel eens meer.

— Ja. En ditmaal bracht mijn vergissing, vergezeld van een snelle greep in zijn binnenzak, mij tot de verrassende ontdekking, dat Lord Aberdeen een verzamelaar van visitekaartjes schijnt te zijn.

— Van visitekaartjes. Wat voert hij daarmee uit?

— Ja, dat mag je wel vragen. Maar wat zal je dan wel zeggen, als ik je vertel, dat de edele Lord, met een horloge-vijltje in zijn zak loopt?

— Je zult je wel vergist hebben, zei de ander. Ik kan me met de beste wil niet voorstellen, wat een edelman als hij met zo'n dingetje zou moeten doen.

— Het is zeker vreemd genoeg, dat is zo.

— Misschien knutselt hij wel eens in zijn vrije tijd.

— Precies, antwoordde Fernande op ernstige toon. Hij knutselt in avondkleding en laat dan zijn gereedschap in zijn zak zitten. Zéér waarschijnlijk.

Pietro keek bedremmeld voor zich. Het

sarcasme van zijn metgezel was hem niet ontgaan.

Plotseling hief hij het hoofd weer op en vroeg:

— Jij hebt toch zeker al eens uitgevorst, waar die rijke sinjeur woont?

— Natuurlijk, zei Pietro trots. Hij bewoont een prachtige villa in Cromwell Road, en men zegt, dat die is ingericht op een wijze, die zelfs de koning hem zou benijden.

— Ik zou die inrichting wel eens van binnen willen zien.

— Dat zal niet zo gemakkelijk gaan, want ik heb al gehoord, dat Lord Aberdeen heel exclusief is, en maar een kleine kring vrienden heeft. En die vrienden zijn eigenlijk niets meer dan kennissen.

— Nog een eigenaardigheid. Een man van zijn rijkdom heeft gewoonlijk vrienden en kennissen bij de vleet. Waar ligt de villa van onze Lord ergehs?

— In een stil gedeelte van Cromwell Road.

— Bedienden?

— Een stokoude huishoudster, een grijze kamerdienaar, een chauffeur en een kok.

— Allen binnenshuis?

— De huishoudster en de kamerbediende slapen in de villa, de kok gaat na het diner heen, de chauffeur slaapt boven de garage.

— Honden?

— Twee, een Ierse setter en een Belgische wolfshond.

— Pietro, ik maak je mijn compliment. Je hebt dat in korte tijd mooi uitgevonden. In het spioneren ben jij een matador.

Pietro boog bij wijze van dankzegging.

— Wij zullen eens gauw gaan onderzoeken, zo vervolgde Fernande, welke mogelijkheid er bestaat, die Lord Aberdeen, of wat hij dan moge zijn, een nachtelijk bezoek te brengen, dat ons geen windeieren zal leggen.

— Wanneer wil je aan het werk gaan?

— Zo gauw mogelijk. Caramba, ik vrees, dat wij spoedig platzak zullen zijn.

— Ik weet het, en daarom kun je op me rekenen. Het leven te Londen is duur.

— Ja, duurder dan in onze geboorteplaats Tehuantepec, in de Mexicaanse hoogvlakte.

Graaf di Martigos en baron Penha de los Burgas heetten eenvoudig Fernando Diaz en Pietro Noches, Mestiezen, die de schapen van hun rijke haciendabezitters hoedden.

Beiden dachten daaraan tegelijkertijd en grinnikend keken de twee halfbloed Mexicanen elkaar aan.

Toen keek Fernando om zich heen, en zei:

— Het is hier niet bepaald amusant vanavond. De Engelse adel schijnt geen lust in het kaartspel te hebben.

— Zodat er niets te verdienen valt.

— Laten wij maar heengaan, en in alle kalmte onze plannen beramen.

De twee Mestiezen stonden op en drentelden naar de vestiaire, waar zij zich hun overjas en hoed lieten geven.

Terwijl zij het clubgebouw verlieten, traden Raffles en Brand juist de speelzaal binnen.

De eerste wierp een snelle blik over de schaars bezette speeltafeltjes.

— Onze Spaanse vrienden schijnen zich bedacht te hebben, zei hij.

— Misschien zitten zij in de rookzaal of in de bibliotheek.

— Het is mogelijk, antwoordde Raffles onverschillig.

Zij liepen langzaam naar dezelfde divan, waarop zoëven de beide Mestiezen hun gesprek hadden gevoerd, en namen plaats.

— Wanneer gaan we aan de slag? vroeg Brand fluisterend.

— Morgennacht.

— Heb je alles voorbereid?

— Tot in de kleinste bijzonderheden. De kerel, die we morgennacht eens zullen bezoeken, is een van de gemeenste woekeraars, die hier te Londen leven en dat wil iets zeggen. Een flinke aderlating zal die schurk geen kwaad doen.

— Heb je de sleutels?

— Ja, ik heb er gisteren de laatste hand aan gelegd.

— Ken je de plaatselijke gesteldheid?

— Op mijn duimpje. Ik ben er tweemaal geweest, vermomd als bankklerk. Het heette dat ik mijn patroon bestolen

had om te kunnen spelen, en nu geld kwam lenen om de kas weer te kunnen aanvullen, met als onderpand het gouden horloge van mijn « vader » en een diamanten oorstel van mijn « moeder ». En de fielt nam die kostbaarheden, die hij gestolen wist, kalmpjes aan. Hij schoot mij zestig pond voor en ik moest een accept voor honderdtwintig tekenen.

— Wat een bloedzuiger, kon Brand zich niet weerhouden uit te roepen.

— Juist, een bloedzuiger, die wij op onze beurt wat zullen uitzuigen.

Even zwegen beiden.

Toen hief Raffles het hoofd op, en haalde enige malen de neus op.

— Wat is er? vroeg Brand.

— Ruik jij niets?

— Jawel, koude sigarettenrook.

— Ja, rook van Mexicaanse cigarillos. Die komen maar heel zelden buiten Mexico, want geen fatsoenlijk roker kan die stinkstokken verdragen. De Mexicanen en de Mestiezen vooral zijn er echter verslaafd aan.

Hij keek aandachtig rond en bukte zich plotseling.

— De heren rokers gaan nonchalant met hun cigarillos om. De asbakken hebben zij genegeerd en de eindjes kalmpjes op het tapijt gegooid. Wacht even hier, Charles.

Raffles stond haastig op, en Brand zag hem naar een paar heren lopen, die op enige afstand zaten, en een vraag tot hen richtten, die zij blijkbaar bevestigend beantwoordden.

Daarop boog Raffles beleefd en keerde naar zijn plaats terug.

— Zij hebben een kwartier hier gezeten en gerookt, zei hij.

— Welnu? vroeg Brand enigszins verbaasd. Wat zou dat dan eigenlijk?

— Dat weet ik niet precies, zei Raffles op nadenkende toon. Ik ben vanavond misschien een beetje wantrouwend uitgevallen wegens onze onderneming van morgen...

— Dat kan ik me toch niet begrijpen. Die heren zijn hier voorgesteld door een van de rijkste mannen van Engeland, de Hertog van Buckingham. Beter aanbeveling kun je toch niet verlangen.

— Ik zou de aanbeveling veel hoger

stellen als de Hertog van Buckingham een beetje minder rijk was en een beetje meer gezond verstand had. Het buskruit heeft Lord Buckingham in geen geval

uitgevonden. En laten we nu maar opstappen, want morgen hebben we al onze krachten nodig voor de expeditie.

HOOFDSTUK III

DE INBRAAK

Het was de volgende nacht zeer ruw en guur weer en de Cromwell Road was bijna verlaten op 't punt, waar de fraaie villa van Raffles was gelegen, toen omstreeks twaalf uur twee mannen, zorgvuldig in hun mantels gewikkeld en het gelaat verborgen in hun hoge kraag, rondom het huis van de man slopen, wiens gangen zij wilden bespioneren.

Het waren Fernande Diaz en Pietro Noches.

— Het weer is met ons, Pietro, zei de eerste, terwijl hij een onderzoekende blik op het grote huis wierp, dat geheel in duisternis gedompeld scheen.

— Zeg dat wel... er lopen bijna geen mensen op straat, en om je de waarheid te zeggen, is het dan ook om er geen hond uit te jagen.

— Zie je ergens licht?

— Hier aan de voorzijde zeker niet.

De twee Mestiezen liepen om het huis heen, tot zij zich bij het hek bevonden, dat de villa aan drie zijden insloot.

Plotseling greep Fernande zijn metgezel bij de arm.

— Wat is er? vroeg deze.

— Kijk eens goed, dààr op de eerste verdieping, het tweede raam van de hoek.

Pietro keek scherp en zei toen haastig:

— Ja, nu zie ik het ook... een heel smalle lichtkier.

— Veroorzaakt doordat het gordijn niet geheel en al is dicht getrokken.

— Het is beslist de enige kamer die verlicht is, want overal elders zijn de gordijnen open.

— Lord Aberdeen bevindt zich dus zeker dààr. Wat zou dat heerschap doen op dit middernachtelijk uur?

— We komen immers hier om er onderzoek naar te doen.

— En dat zullen we ook.

— Wij moesten maar beginnen met over het hek te klimmen. Heb je de touwen bij de hand?

— Hier zijn ze.

— Maak er dan een aan de bovenkant van het hek vast, zodra we er overheen zijn, zodat we in geval van nood dadelijk en gemakkelijk de terugtocht kunnen aanvaarden.

Een voor een klommen de beide indringers nu over het vrij lage hek met een behendigheid, die maar al te duidelijk aantoonde, dat zij dit werkje al meer bij de hand hadden gehad.

Zonder het minste geluid te maken, lieten zij zich in de weke tuinaarde vallen.

— Ik zie nog steeds geen hond, merkte Fernande op.

— Zoveel te beter, hernam Pietro. Dan is het wel zo goed als zeker, dat de dieren binnenshuis zijn, en dan kunnen zij ons ook niet hinderen of schade doen.

Juist wilden de twee schurken er op uitgaan, om hier of daar een ladder of trapleer te zoeken, toen Fernande zijn makker bij de arm greep, en fluisterde, terwijl hij naar de muur van de villa wees:

— Ik geloof niet, dat een ladder nodig is.

— Maar hoe komen we dan tegen de muur op?

— De edele Lord heeft daar zelf voor gezorgd. Kijk maar. De hele muur is, op de plek waar we de lichtstreep gezien hebben, dicht met wingerd begroeid die langs een stevig houten latwerk is aangebracht.

— Je hebt gelijk. Het kon niet mooier. Stil als katten slopen de beide man-

nen naar de voet van de muur.

Niets bewoog zich in of om het huis.

Fernande maakte een tweede touw los en knoopte het met een lus aan zijn bovenarm, waarop hij met de grootste omzichtigheid tegen de muur begon op te klauteren.

Hij wenkte Pietro liever te blijven waar hij was, en sloeg het touw om de leuning van het balkon, dat zich in zijn onmiddellijke nabijheid bevond.

Daarop hees hij zich nog wat verder op.

Vijf minuten verliepen, zonder dat Fernande een beweging maakte.

Maar eensklaps zag Pietro, die hem geen ogenblik uit het oog had verloren, zijn medeplichtige een gebaar van verrassing maken, en daarna met vernieuwde aandacht door de gordijnkier loeren.

Nogmaals verstreken vijf minuten.

Toen daalde Fernande vlug maar voorzichtig naar beneden, na eerst het touw te hebben losgemaakt.

Even later stond hij weer naast Pietro die hem met ongeduld wachtte.

— Wel, hoe staat het daar boven? vroeg deze fluisterend.

— Hoe het er mee staat? vroeg Fernande op zijn beurt. Het staat er mee dat onze vice-president van de Windsor Club een... ja, wat denk je wel, dat Lord Aberdeen als nevenvak uitoefent? Dat heerschap is... een inbreker.

Met moeite onderdrukte Pietro een kreet van ongeloof.

— Kom nu, zei hij zacht. Dat is toch niet mogelijk.

— Het is zo goed mogelijk, dat ik hem en zijn zogenaamde secretaris in de kamer heb zien staan, gekleed als werklieden. Mylord was bezig met zijn gelaat te beschilderen, en de secretaris pakte een aantal inbrekerswerktuigen in een klein valies...

— Maar por Dios. Wat moet dat betekenen? De vent is schatrijk en leeft op grote voet.

— Doen wij dat dan ook niet? vroeg Fernande op schampere toon.

— Wat denk je er dan van?

— Ik vermoed, dat die nobele Lord niemand anders kan zijn dan de man, die in allerhande vermommingen de politie van vier landen de handen vol geeft, zonder dat zij er ooit in konden slagen hem te vatten. Ik bedoel dat wij hier in de tuin van... John Raffles staan.

Pietro keek zijn makker met glazige ogen aan.

— Zou dus het toeval ons die man in handen hebben gespeeld?

— Ho, ho. Zover zijn we nog niet.

— Wat ben je van plan te doen?

— Om te beginnen zullen we hem na-gaan, teneinde ons te overtuigen, dat we niet de speelbal van een zinsbegoocheling zijn geweest, of dat misschien de edele Lord verkleed naar een bal masqué gaat. We leven in de tijd van het Carnaval, dus geheel onmogelijk is het niet. Maar die kans is toch al heel gering. Denk maar aan het vijltje in zijn binnenzak.

— Dat is waar.

— En aan het pakje verschillende visitekaartjes.

— Je hebt gelijk. En de honden... waren die binnen?

— Zoals ik wel dacht. De dieren moeten hen zeker behulpzaam zijn bij de inbraak, die zij nu gaan uitvoeren.

— En als we hen gevolgd hebben, wat dan?

— Dan gaan we maffen, antwoordde Fernande kalm.

— Zullen we hen dan niet overvallen?

— Hoe kom je op dat dwaze idee? Dan zouden we zijn als de boer die de kip met de gouden eieren slachtte. Neen als alles is, zoals ik denk dat het is, dan is Lord Aberdeen voor ons een goudmijn, die we niet zullen vernielen door hem terwille van misschien een paar honderd pond onschadelijk te maken. En nu vlug over het hek.

HOOFDSTUK IV

HET HUIS VAN DE WOEKERAAR

Raffles stond nog voor de spiegel in zijn kamer en legde de laatste hand aan de verandering van zijn gelaat, dat volstrekt onkenbaar was geworden, en waaruit men met geen mogelijkheid de kalme, deftige Lord Aberdeen zou hebben herkend.

Ook Brand had zich onherkenbaar vermomd.

— Hoe is het buiten? vroeg Raffles, terwijl hij een oude hoed diep over zijn voorhoofd trok.

— Ik zou zeggen, tamelijk ruw.

— Zoveel te beter. Ik zal eens zien of het regent.

Raffles stond plotseling stil.

— Ben jij aan het gordijn geweest, Charles? vroeg hij, zijn secretaris onderzoekend aanziende.

— Neen. Ik heb onafgebroken voor de kaptafel gezeten en trouwens waren de gordijnen al toetrokken, toen ik hier binnenkwam. Waarom vraag je dat, Edward?

— Omdat het ene gordijn niet geheel dicht is, antwoordde deze.

— Welnu, wat zou dat? vroeg Brand lachend. Van inkijken hebben we hier geen last, want we wonen rondom in een tuin.

Raffles keek Brand hoofdschuddend aan, en hernam:

— Ik wou, dat je een beetje van mijn wantrouwen overnam, amice. Ik houd niet van openkierende gordijnen in mijn huis, vooral niet als ik bezig ben, mij te vermommen.

Brand keek Raffles verbaasd aan.

— Maar wie zou hier nu in 's hemelsnaam op dit uur binnen loeren, en dan nog wel zo hoog boven de grond? vroeg hij.

— Wie? Ik heb geen bepaald persoon voor het oog, maar in ieder geval iemand die wil weten wie ik ben.

— Maar wie zou dan wantrouwen om-

trent je identiteit koesteren?

— Weet ik dat? Iedereen. Ik kan niet te voorzichtig zijn, en de bediende, die dit gordijn zo slordig heeft dicht gedaan, kan morgen op een opfrissing rekenen... al was het Gaston in eigen persoon.

Raffles trad met vlugge tred op het raam toe, schoof het gordijn met een ruk terzijde en opende het deurvenster.

Hij boog zich naar buiten en spiedde met zijn scherpe blik lange tijd in het rond, terwijl hij zijn oren spitste.

Maar niets liet zich in het park horen of zien.

Nogmaals schudde Raffles het hoofd.

— Ik hoor niets en ik zie niets... en toch voel ik me als door een onzichtbaar gevaar bedreigd. Jij gelooft immers aan voorgevoelens, Charles?

De secretaris knikte toestemmend.

— Nu dan... ik heb het gevoel, alsof ik aan de vooravond van een gebeurtenis sta, die misschien beslissend voor de rest van mijn leven is.

— Maar als je ergens bang voor bent, laat ons dan niet gaan.

De ogen van de Grote Onbekende fonkelden.

— Bang? Vrees ken ik niet. Als mijn uur gekomen is, dan zal ik mij niet verzetten, en mijn lot met gelatenheid dragen.

— Maar daar is toch ook geen sprake van, viel Brand hem in de rede, die zijn vriend nog nooit in zulk een nerveuse toestand gezien had, en zich tevergeefs afvroeg, wat daarvan de oorzaak zou kunnen zijn. Ik ben er zeker van, dat je je om niets zo opwindt.

— Misschien, maar misschien ook niet. Er heeft zich nog nooit zulk een opeenvolging van onaangename zaken voorgedaan, als juist vandaag.

— Bedoel je die vergissing met onze

tuxedo-jackets?

— Dat, en dan dit gordijn, en dan nog iets, dat me zoëven van generlei betekenis scheen, maar dat ik nu onder een ander oogpunt ga beschouwen. Heb je op de honden gelet?

— Niet biezonder.

— Nu, ik wel. Een minuut of tien geleden stond Sultan plotseling op, en liep naar het raam, waarvoor hij onbeweeglijk bleef staan, met gespitste oren en de ogen strak op het venster gericht. Ik heb er spijt van, dat ik daar niet meer aandacht aan heb geschonken. De hond hoorde bepaald iets.

Mismoedig trad Raffles de kamer weer binnen.

— Niets.

Brand trad op hem toe en legde hem trouwhartig de hand op de schouder.

— Ik zeg je nogmaals, Edward, dat je je aan hersenschimmen overgeeft. Je ziet niets, omdat er niets te zien valt, dat is alles. We moeten ons voorgenomen avontuur anders maar liever laten lopen, want als je er niet met frisse moed op uitgaat, dan komt er toch niets van terecht.

— Dat nooit, riep Raffles uit. Wat ik eenmaal van plan ben, dat breng ik ook ten uitvoer. Vooruit dus, en weg met de muizenissen.

Snel trad hij op de tafel toe en begon de tas verder dicht te maken. Daarop stak hij twee van zijn revolvers in zijn zak, en bekeek zich nogmaals aandachtig in de spiegel.

— Ben je klaar? vroeg hij aan Brand.

— Ja, antwoordde deze.

— Op weg dan, en zet allebei je ogen goed open, dat is alles wat ik van je verlang.

Raffles opende vlug de straatdeur en het volgende ogenblik waren de beide vrienden op weg.

Zwijgend en snel stapten zij door.

Van tijd tot tijd stond Raffles onverhoeds stil en wierp dan een snelle blik achter zich, alsof hij iemand, die hem staag vervolgde, op heterdaad wilde betrappen.

Omstreeks twee uur in de nacht be-
reikten de twee mannen de Milton

street, een afgelegen en stille straat in een der volksbuurten.

Raffles wierp nogmaals een snelle en onderzoekende blik om zich heen, en legde toen zijn arm op die van zijn metgezel.

— Hier is het, fluisterde hij, dat kleine huis met de groene luiken voor de ramen.

— Hoe komen wij er in?

— Het grenst aan één zijde aan een smal steegje. Daar is een schutting, die met ijzeren pennen bezet is, maar dat is voor ons natuurlijk geen bezwaar. Als we over die schutting zijn geklommen, dan staan we in een kleine tuin.

— En als we in de tuin zijn?

— Dan volgt de rest vanzelf. En nu gauw mee.

Vlug gingen zij de steeg binnen.

Op het ogenblik, dat Raffles als eerste over de schutting klom, loerden twee mannen de steeg in en trokken zich daarop weer terug, alsof zij nu genoeg wisten...

Het waren Fernande Diaz en zijn medeplichtige Pietro Noches...

— We kunnen wel weer naar huis gaan, fluisterde de eerste grinnikend. Ik weet nu precies waaraan ik me te houden heb... en jij zult me nu ook wel willen toegeven, dat Lord Aberdeen en John Raffles een en dezelfde persoon zijn?

— Ik moet het wel erkennen, omdat ik anders geen verklaring voor deze nachtelijke tocht zou kunnen vinden.

Intussen waren Raffles en Brand over de schutting geklommen.

Raffles had echter eerst de voorzorg genomen, een stuk vlees, dat hij bij zich had, in de tuin, juist voor het hok van de hond, een afzichtelijke bloedhond, te gooien, die er dadelijk op aanviel met een gretigheid, die duidelijk bewees, dat het dier maar heel matig gevoed werd.

— Het is al weer een geluk, dat die schurk van een Davidson zo gierig is, dat hij de hond, die hem heet te beschermen, zelfs niet te eten geeft, fluisterde Raffles.

Het was stikdonker in de tuin en de beide vrienden moesten hun weg met

grote voorzichtigheid tastend zoeken.

Ten slotte bereikten zij een smalle deur.

Raffles haalde zijn bos roepers voor de dag en had in enkele seconden deze deur geopend.

Een walgelijke lucht van bedorven etensrestjes kwam hun tegemoet.

— De kerel is al even smerig als schraperig en gewetenloos, zei Raffles zo zacht, dat Brand hem nauwelijks kon verstaan.

Zij traden nu een smalle gang binnen en Raffles liet zijn zaklantaarn op halve kracht schijnen.

Brand greep hem op dat ogenblik bij de arm en fluisterde bijna onhoorbaar:

— En de hond?

— Maar amice... dat monster is al lang tot zijn vadersen teruggekeerd en verheugt zich nu in de eeuwige jachtvelden. Denk je, dat ik hier anders zo rustig naar binnen zou gaan?

— Zoveel te beter.

Zwijgend liepen zij verder.

Zij bevonden zich in de keuken, die zo vuil en vies was, dat Brand zijn neus moest dichtknijpen, uit vrees, dat hij onpasselijk zou worden.

Raffles maakte gauw een tweede deur open en nu traden zij een gang binnen.

Raffles deed zijn masker voor en beval Brand met een stom gebaar hetzelfde te doen.

Op de punten hunner voeten liepen zij verder.

Een tiental schreden verder wees Raffles op een deur, waarop een vuil stuk karton hing, beschreven met het woord: « Kantoor ».

Daarop bracht hij zijn mond vlak bij het oor van zijn metgezel en zei:

— Dat is de kamer waar de keelafsnijder zijn slachtoffers vermoordt. Daar ben ik ook binnen geweest. En nu de trap op. Loop vooral aan de kanten van de treden, want ik heb al gemerkt, dat de treden sterk kraken.

Zij begonnen de trap te bestijgen.

Op de vierde trede greep Brand Raffles bij de arm.

— Waar staat de brandkast? vroeg hij fluisterend.

— In het kantoor.

— Waarom beginnen we daar dan maar niet direct aan, inplaats de nachtrust van die brave woekeraar te verstoren?

— Ten eerste omdat die kast door de sluwe schurk vlak bij het raam is geplaatst en dat er voor dat raam een zeer dun gordijn is gehangen, zodat de eerste de beste nachtwaker dadelijk zou zien als we met ons zuurstoftoestel gingen werken, ten tweede omdat de kast zeer zwaar is, en dat werkje ons minstens een uur of drie zou ophouden, wat in deze buurt volstrekt onmogelijk is, en ten derde omdat de snoeshaan de gewoonte heeft, de sleutels van zijn brandkast onder zijn hoofdkussen te bewaren, wat veel gemakkelijker voor ons is, maar dat ons tegelijkertijd in de noodzakelijkheid brengt, vriend Davidson te wekken.

Zij klommen de trap voorzichtig verder op, steeds zorg dragend dat zij op het smalste gedeelte van de treden liepen.

Eindelijk bereikten zij de eerste verdieping, waar een benauwde slaaplucht hing.

Raffles wees op een deur.

Aan de beweging van zijn lippen alleen zag Brand dat hij zei:

— Daar slaapt de huishoudster.

Nog tien schreden legden zij af.

Toen stond Raffles opnieuw stil voor een verveloze deur, waarachter een luid gesnork klonk.

De Grote Onbekende keek zijn metgezel met een vreemde blik aan, overtuigde zich dat zijn masker goed vast zat, en stak een van de sleutels, die hij had nagemaakt, geruisloos in het slot na het ding dik met vaseline te hebben ingesmeerd.

Zonder enig geluid draaide de sleutel in het slot om.

De deur ging open...

Nog steeds klonk het luide snurken.

In de slaapkamer was het stikdonker.

Raffles en Brand traden als katten op het bed toe, waar de woekeraar sliep, de mond met de gele, afgebrokkelde tanden wijd open.

Raffles liet zijn lantaarn plotseling hel-

der schijnen, deed een snelle greep onder het hoofdkussen en had in het volgend oogenblik de sleutels van de brandkast in de hand.

Maar de beweging, hoe snel ook, had de slaper gewekt.

Het snurken verstomde.

De woekeraar keerde zich eerst nog eens om, opende toen eensklaps de ogen en knipperde tegen het licht.

Als door een veer bewogen rees hij overeind in zijn bed en keek de twee donkere gedaanten aan, die met gekruiste armen voor hem stonden, en hem door de gaten van hun maskers stilzwijgend aankeken.

De trekken van de woekeraar namen een afzichtelijke uitdrukking van angst aan.

De twee zwijgende mannen voor het bed stonden onbeweeglijk als standbeelden.

Eindelijk gaf Raffles zijn metgezel een wenk, die Brand dadelijk begreep.

Hij trad op het bed toe en knevelde de woekeraar stevig, door hem een prop in de mond te duwen en daar overheen een handdoek te binden, die hij van de wastafel nam. Vervolgens bond hij het slachtoffer met behulp van een der touwen, die hij had meegenomen, aan het bed vast.

Dit alles was zo vlug gegaan, dat er geen drie minuten waren verlopen sedert de twee mannen de kamer waren binnengedrongen.

Maar ten slotte, toen de woekeraar niet in staat was een vinger te verroeren of een enkele kreet te slaken, trad Raffles naar het bed toe, en zei op zachte maar doordringende toon:

— Davidson, je bent een schurk en een bloedzuiger, en daarom heb ik besloten je eens een lesje te geven dat je zal heugen. Je laag karakter verbeteren kan ik waarschijnlijk niet, maar je straffen voor je weezinwekkend bedrijf, dat kan ik gelukkig wel, en ik zweer je, dat ik van mijn macht gebruik zal maken.

Met die woorden richtte Raffles zich naar de deur en gaf Brand een wenk hem te volgen, terwijl de woekeraar hem met een blik van felle maar machteloze

haat nakeek.

Zij daalden vlug de trap af, en in een oogwenk had Raffles het slot van de deur die naar het kantoor leidde, geforceerd.

Beiden traden het stikdonkere vertrek binnen.

Slechts aan de zijde van het venster scheen een flauw schijnsel, dat afkomstig was van een lantaarn, die op enige afstand in de straat stond.

Zoals Raffles goed had opgemerkt, bevond de brandkast zich vlak bij het raam, waarvoor een zeer dun gordijn was gehangen, dat stellig een vrij sterk licht zou doorlaten, en aldus de aanwezigheid van ongenode gasten zou verraden.

Raffles trad snel op de grote brandkast toe en opende de deur met het grootste gemak.

Hij liet alle papieren zorgvuldig op hun plaats liggen en bepaalde zich tot het aanwezige geld, dat in de vorm van bankbiljetten en goud, in stapeltjes op de planken was opgetast.

Onder dit werk liet hij een goedkeurend gebrom horen.

— De vent moet al heel wat mensen ongelukkig hebben gemaakt, dat hij zoveel geld heeft kunnen vergaren, zei hij tot Brand, die kalm, als gold het een heel gewone zaak, toekeek.

— Dat zou ik ook zeggen, antwoordde Brand. Er moet daar een heel kapitaal liggen.

Onder het spreken had Raffles met weergaloze vlugheid het geld uit de kast gehaald en in een grote zak gedaan, die Brand openhield.

Raffles sloot de deur van het stalen gevaarte en nam er de sleutels van af.

Vervolgens gingen zij de trap op en traden opnieuw het slaapvertrek van Davidson binnen, die met wijd open ogen naar de zoldering lag te staren, als verwachtte hij van daar een of andere hulp...die helaas niet zou komen.

Raffles ging dadelijk naar het bed toe en legde de sleutels weer op de plaats waar hij ze gevonden had.

— Losmaken kan ik je natuurlijk niet mijnheer de bloedzuiger, zei hij, maar ik

zal althans al het overige weer in de toestand brengen, zoals ik het heb gevonden; op die manier kun je je enigszins verbeelden, dat alles maar een boze droom is geweest en dat je je morgen je gestolen geld weer op zijn plaats zult vinden... wat echter wel anders zal uitkomen, naar ik vrees.

Een blik van dodelijke haat trof de spreker.

— Ja, ik zie wel dat je mij dit alles erg kwalijk neemt, vervolgde Raffles op spottende toon, maar je zult er je toch in moeten schikken.

Raffles en Brand maakten een diepe buiging voor de woekeraar, die hun van boven zijn mondhoek een giftige blik toewierp, en een vergeefse poging deed om zich te bevrijden, en verlieten het vertrek.

Op de gang haalde Raffles een blaadje papier te voorschijn, en schreef er haastig deze woorden op: « Ga dadelijk naar de kamer van uw meester ».

Hij schoof dit papiertje onder de deur van de slaapkamer der huishoudster.

Daarop verlieten de beide vrienden het huis op dezelfde manier waarop zij er binnen waren gekomen.

In de tuin schémerde een vage gedaante: het kadaver van de bloedhond.

Raffles en Brand klommen weer over de schutting, na er zich van te hebben overtuigd, dat er niemand in de nabijheid was, en stonden even later veilig op straat.

Een uur daarna was de buit veilig en wel in de brandkast van Lord Lister, de Grote Onbekende, geborgen.

HOOFDSTUK M

EEN UITNODIGING

Raffles las de volgende ochtend aan het ontbijt met aandacht het relaas van zijn nachtelijke expeditie in de « Times ».

Brand, die achter de stoel van zijn vriend was gaan staan, las met niet minder opmerkzaamheid mee.

— Een mooi verslagje, bromde Raffles goedkeurend. Met gloed en overtuiging geschreven. De reporter, die dit verhaal in elkaar zette, zal het nog ver brengen. Hij heeft, wat ik maar al te veel mis in de verslagen van onze Engelse krantenmensen, fantasie.

— Wel wat héél veel fantasie, zei Brand lachend. Hij vertelt er dingen bij, die nooit gebeurd zijn.

— Wel, dat is er juist het aantrekkelijke van. Die kurkdroke verslagen, die niets anders dan de simpele waarheid geven, zijn niks waard. De krantenlezers willen geroerd, getroffen, aangedaan worden.

— Waarop steunt de reporter zich om te verklaren dat slechts een derde van het aanwezige geld gestolen werd? wroeg Brand nieuwsgierig.

— O, daar heeft hij een snuggere theorie voor. Hij schrijft, dat de inbrekers « gelukkig een groot gedeelte van het aanwezige geld over het hoofd hebben gezien ». Ja, men kan ook niet alles tegelijkertijd verwachten: fantasie en waarschijnlijkheid. Kom, we zullen ons een beetje in het park vertreden, Charles. Daar kunnen we dan nog wat npraten over onze zo gelukkig geslaagde onderneming. Roep de honden maar eens dan mogen zij mee.

— Uitstekend. Maar vertel me eerst nog even of de politie enig spoor meent te hebben?

— Wel tien, als we de reporter mogen geloven.

— Maar het goede?

— Het goede hebben ze niet en zullen ze ook niet vinden, amice, hernam Raffles lachend, terwijl hij het blad opvouwde en in zijn zak stak.

Brand ging het vertrek uit en haalde de beide honden Sultan en Wotan uit de werkkamer.

De dieren volgden hem met vrolijk

geblaf, daar zij wel wisten, dat zij nu in volle vrijheid zouden mogen rennen en ravotten.

Raffles was reeds de trap afgedaald en stond voor de deur die naar de uitgestrekte tuin leidde.

— Het is een heerlijke dag, Charles, zei hij, toen zijn secretaris met de honden kwam aanlopen, die dadelijk vol vreugde tegen hun meester opsprongen.

— Buitengewoon, beaamde Brand, die met welgevallen de zuivere voorjaarslucht opsnoof.

De twee vrienden liepen nog enige tijd zwiingend voort, toen Raffles eensklaps stilstond en naar de beide honden wees, die snuffelend en grommend langs het kiezelpad liepen, dat van de villa naar het hek aan de stille straat naast het park voerde.

— Wat scheelt de honden toch? riep Raffles uit. Zij schijnen niet in hun humeur te zijn, en daareven draafden zij als dwazen langs de paden.

— Het is alsof zij iets zoeken, merkte Brand op.

— Of iets gevonden hebben, zei Raffles op eigenaardige toon, terwijl zich op zijn gelaat weer dezelfde trek vertoonde, die Brand er reeds de vorige avond op had waargenomen.

— Wat zouden zij dan wel gevonden kunnen hebben? vroeg Brand, terwijl hij zijn vriend onderzoekend aankeek.

— Wel, een of ander spoor. Bijvoorbeeld het spoor van de man of de mannen, die gisteren de opmerkzaamheid van de honden hebben getrokken. Ik moet er het mijne van hebben.

De twee vrienden liepen naar de plek waar de twee honden druk aan het snuffelen waren, Raffles bukte zich en onderzocht met de grootste aandacht de bodem.

Na enige tijd richtte hij zich weer op en zei op ernstige toon:

— Mijn voorgevoelens schijnen zich toch niet bedrogen te hebben, Charles. Ik vind hier voetstappen in de weke grond en vooral die op de grasrand, die er duidelijk op wijzen, dat hier lieden hebben gelopen, die er prijs op stelden zo zacht mogelijk te naderen. Kijk maar,

zij hebben het kiezelpad zorgvuldig vermeden en bijna voortdurend op de grasrand gelopen. Wil je nu nog zeggen, dat ik aan hersenschimmen lijd?

— Inderdaad, zei Brand nadenkend, ik begin nu ook te geloven, dat er iets tegen ons in het schild wordt gevoerd, waarvoor wij op onze hoede moeten zijn. In het park komt nooit iemand anders dan wij en Gaston, om er de honden wat te laten stoeien, en die voetstappen zijn noch van ons, noch van je kamerbediende.

— Ik ben blij, dat je dat nu ook inziet, riep Raffles uit, terwijl beiden hun weg naar het hek voortzetten.

Plotseling bukte Raffles zich opnieuw en raapte iets van het pad op, vlak bij het hek.

— Ik wist het wel, riep hij uit.

— Wat heb je daar gevonden? vroeg Brand terwijl hij naderbij kwam.

— Een eindje van een van de cigarillos, precies zoals ik er gisteren een in de speelzaal van de club heb opge-raapt.

— Het Mexicaanse stinkstokje?

— Ja. En wie rookt die?

— De Spaanse graaf en zijn vriend de Baron.

— Wie vergiste zich in de kleren?

— De Spaanse graaf.

— Van wie zouden de voetstappen geweest zijn, die ik gisternacht even goed als jij achter ons gehoord heb?

— Alweer van de Spaanse graaf.

— Ik zie dat we het eens zijn, amice. Welnu, ik zweer je, dat we nog vandaag zekerheid moeten hebben. Wie weet, welke gevolgtrekkingen die twee gemaakt hebben, die hen er toe zullen brengen de waarheid te ontdekken. En je weet, wat dat voor mij zou betekenen.

— Ik weet het.

— Laten we eens teruglopen en eens zien of we nog meer kunnen ontdekken, ofschoon ik voor mij al meer dan genoeg weet.

Zij liepen snel in de richting van het huis en hadden een veertigtal schreden afgelegd, toen Raffles uitriep:

— Als er nog een bewijs nodig was, dan zou dat voldoende zijn.

Hij wees naar de muur, waarlangs de wilde wingerd was opgeleid.

Brand keek omhoog en zag dat de klimplant op verscheidene plaatsen vernield was, zodat er geen twijfel aan kon bestaan, of iemand was daarlangs naar boven geklauterd.

— Ga maar mee, Charles, riep Raffles levendig. Wij behoeven geen tijd verder te verliezen met nog meer te gaan onderzoeken. Het is zo duidelijk als de dag, dat de twee zogenaamde Spaanse edellieden achterdocht hebben gekregen en ons bespied hebben, terwijl wij bezig waren ons te vermommen.

Brand knikte, zonder zijn vriend te antwoorden.

Beiden gingen het huis binnen en begaven zich naar de studeerkamer van Raffles.

— Zou er al iemand op de club zijn? vroeg de eerste, terwijl hij zich in een stoel wierp.

— Dat is heel onwaarschijnlijk, op dit uur.

— Dus de twee Mexicanen zullen er ook wel niet zijn.

— Reken daar maar niet op.

Raffles vloog weer overeind en begon de kamer op en neer te lopen als een tijger in zijn kooi.

Brand volgde zijn bewegingen met een zorgelijke blik.

Nog nooit had hij zijn vriend in zulk een toestand gezien.

En sissend klonk zijn stem, toen hij voor Brand stilstond en zei:

— Charles. Mijn hele leven steunt op het bewaren van mijn geheim. Ik weet niet, wat die twee kerels vermoeden of wat zij maar raden. Maar wat ik wel weet, dat is, dat zij de langste tijd geleefd hebben, als zij inderdaad mijn ware aard hebben ontdekt.

De blik, die met deze woorden gepaard ging, liet Brand geen twijfel of zij waren even zoveel eden, die zijn vriend zelfs ten koste van zijn leven zou houden.

Aarzelend merkte de secretaris van de Grote Onbekende op:

— Maar het is juist nog geheel onzeker, of zij de waarheid weten. Al heb-

ben zij ons bespioneerd, daarom behoeven zij nog niet dadelijk de gevolgtrekking te maken, dat jij en Raffles een en dezelfde persoon zijn.

— Dat is natuurlijk zo. Ik weet het niet zeker... en juist die onzekerheid martelt mij zo.

Weer begon Raffles met grote passen het vertrek op en neer te lopen.

— Maar ik smeeek je, Edward, blijf toch kalm tot je ontdekt hebt wat zij niet en wat zij wel weten, zei Brand op overredende toon. Jij met je verbazende scherpzinnigheid moet toch kunnen uitvissen, hoever hun wetenschap reikt.

De trekken van Raffles ontspanden zich.

— Je hebt gelijk, riep hij uit. Die opwinding dient tot niets en kan mij alleen maar schaden. Kom, wij zullen ons aankleden en een flinke wandeling gaan maken. Dat zal mij verfrissen en mijn gedachten op iets anders brengen. Maar vanavond gaan wij naar de club.

— Je zult toch geen onvoorzichtigheid begaan?

— Wees maar niet bang. Als ik de zekerheid krijg, dat zij alles weten, dan zal ik hen zo grof beledigen, dat een duel onvermijdelijk is. Het noodlot moet dan maar uitmaken of mijn uur geslagen heeft.

Brand keek zijn vriend verschrikt aan.

— Dat meen je toch niet, Edward, dat je met die bandieten de degen zoudt willen kruisen?

— Er is hier geen sprake van willen maar van moeten, vergeet dat vooral niet. Het gaat hier om mijn bestaan, en dan kan ik in de middelen om dat bestaan te redden niet al te kieskeurig zijn. En nog liever een eerlijke strijd op leven en dood dan de kans dat ik onverhoeds door de werktuigen van het « Openbaar Gezag » word overvallen en mijn leven ellendig eindig in een cel. Neen, vanavond moet mijn lot beslist worden. Ik kan die onzekerheid niet dulden.

Brand zweeg.

Hij wist dat het geen nut zou hebben, te trachten zijn vriend in dergelijke dingen tot andere gedachten te brengen.

Hij verliet het vertrek, teneinde zich te gaan aankleden en enkele ogenblikken later waren de beide vrienden al op stap.

* * *

Des avonds om een uur of elf was het zeer druk in de Windsor Club.

In de conversatiezaal zaten wel een veertig leden bij elkaar, in druk gesprek verdiept over de inbraak, die de afgelopen nacht had plaats gehad.

— Ik kan mij niet begrijpen, zei de hertog van Buckingham, terwijl hij zijn blinkende monocle in zijn rechteroog klemde, dat onze hoofdinspecteur van politie de inbrekers nog niet in handen heeft kunnen krijgen.

— Misschien zijn die dieven nog snuggerder geweest dan zelfs de heer Baxter, zei Raffles, die in een hoek bij het houtvuur zat, niet ver van de twee Mexicanen, terwijl Brand naast hem had plaats genomen.

— Alles goed en wel, mylord, riep de hertog uit, maar dat moest in een wereldstad als Londen niet kunnen voorkomen. Als men zo maar in de huizen van fatsoenlijke mensen kan inbreken, dan vraag ik mij af, waartoe onze politie dient en waarom wij er jaarlijks enige miljoenen ponden sterling aan ten koste leggen.

— Och, het geld moet toch ergens aan worden uitgegeven, zei Raffles onverschillig.

— Ik kan uw opvatting niet delen, mylord, zei de hertog met zijn gemaakte keelstem. En gij zoudt wel anders praten als de heren u eens met een bezoek vereren.

— Daar ben ik niet bang voor, mylord, hernam Raffles. Ik heb een paar uitstekende honden, die niet zouden nalaten iedere ongewenste indringer naar de andere wereld te helpen, en die mij bij het minste onraad zouden waarschuwen.

Terwijl hij dit zei, wierp hij een snelle blik in de richting van de plaats, waar de twee Mexicanen zaten, en verraste nog juist de spottende blik, die de beide

schurken met elkander wisselden.

— Honden zijn goed, zolang men hen niet vergiftigt, zoals met de bloedhond van Davidson is gebeurd, meende een der andere leden.

— O, maar dan zouden mijn revolververs toch nog dienst kunnen doen, opperde Raffles.

— Een goede elektrische inbrekersinstallatie kan ook uitstekende diensten bewijzen, zo mengde zich Fernando Diaz nu in het gesprek.

— Als zij ten minste niet weigert, hernam Raffles.

— Ik verzeker u dat de mijne, die ik zelf heb uitgevonden, nooit weigert, verklaarde Diaz, terwijl hij Raffles scherp aankeek.

— Het is mogelijk, Don Fernando, zei Raffles, terwijl hij opstond en zich naar de speelzaal wendde. Wilt gij mij het genoeg gunnen van een robber bridge? zo vervolgde hij, zich tot de Mexicaan wendend.

— Met het grootste genoeg, mylord antwoordde Diaz, een snelle blik met zijn makker wisselend, die echter aan Raffles niet was ontgaan.

Beiden begaven zich naar de speelzaal en Brand slenterde langzaam achter hen aan, als voortgedreven door een gevoel, waarvan hij zich geen rekenschap wist te geven, maar dat hem dwong in de nabijheid van zijn vriend te blijven.

Toen zij in de nog niet zeer druk bezette speelzaal aan een der tafeltjes gezeten waren, begon Diaz opnieuw, terwijl hij de kaarten schudde:

— Gij twijfelde daareven aan de bruikbaarheid van mijn elektrische inrichting tot afwering van dieven en inbrekers, mylord, en toch verzeker ik u, dat als gij het maar eens hadt gezien, met mij van oordeel zoudt zijn, dat men zich geen deugdelijker toestel kan wenssen. Het werkt volkomen geruisloos en zeker, en de heren inbrekers, die mijn huis met een bezoek vereren, verlaten het niet als ik het hun niet veroorloof.

Raffles wierp een snelle blik op Brand die tegenover hem zat.

— Gij maakt mij werkelijk nieuwsgierig, graaf, zei hij toen.

— Niets belet u, die nieuwsgierigheid te bevredigen door mij met een bezoek te vereren, hernam Diaz, terwijl hij Raffles een loerende blik toewierp.

— Maar dat zal ik zeer gaarne doen, graaf, riep Raffles opgewekt uit. Ik heb altijd zeer veel belang in dergelijke toestellen gesteld, en zou uw uitvinding gaarne eens in ogenschouw nemen.

Brand, die dit gesprek met stijgende onrust had aangehoord, had het wel uit willen schreeuwen, dat zijn vriend en mentor zijn verderf tegemoet ging, maar een vluchtige blik van deze was voldoende om hem het zwijgen op te leggen.

De ogen van de Mexicaan waren begonnen te schitteren als die van een tijger, toen hij zag dat zijn plan zou slagen.

— Wanneer zou het u dan voegen, mylord? vroeg hij op hoffelijke toon.

— Zo spoedig als gij zelf wilt, antwoordde deze. Ik moet een dezer dagen op reis en daar ik niet weet of gij lang te Londen denkt te blijven, zou ik u wel willen voorstellen mijn bezoek op morgenavond vast te stellen.

— Dat treft uitstekend, riep de Mexicaan uit. Mijn vriend de Baron en ik waren van plan Londen dezer dagen te verlaten, teneinde naar de Riviera te vertrekken. Het zal ons dus een feest zijn, indien gij morgenavond wilt komen.

— Aha. Gij schijnt dus met uw vriend samen te wonen? vroeg Raffles beleefd.

— Inderdaad. Wij zijn onafscheidelijke vrienden en betrekken steeds hetzelfde hotel of pension. Hier te Londen echter bewonen wij een klein huis, dat wij zelve gemeubeld hebben naar onze eigen smaak, en waar wij weer denken terug te keren, zodra de zomer in het land is.

— Waar is uw woning gelegen?

— In de Dickensstreet.

— Die moogt gij mij dan wel wat nader omschrijven, anders vrees ik dat mijn chauffeur die buurt niet zal weten te vinden.

Diaz scheen te schrikken.

Hij verschoot van kleur en zei haastig:

— O, maar gij moogt volstrekt niet de moeite doen, uw eigen auto te gebruiken. Ik vraag u verlof, u de onze te mogen zenden. De chauffeur kent de weg voortreffelijk en zal u zonder enig oponthoud naar onze woning rijden.

— Maar mijn waarde graaf, gij overstelpt mij, riep Raffles vrolijk uit. Ik voel mij zeer vereerd door uw aanbod en zal het gaarne aanvaarden.

Diaz wierp een bliksemsnelle blik op zijn medeplichtige, die zijn partner was bij het spel, maar alweer niet snel genoeg of Raffles had die blik opgevangen.

— Dat blijft dus afgesproken, gij wordt met onze eigen auto afgehaald omstreeks negen uur, als u dat voegt. En met het grootste genoegen zullen wij u weer met dezelfde auto naar uw huis laten terugbrengen.

— O, dan zal ik de wagen wel niet meer nodig hebben, riep Raffles uit op een toon, waarvan alleen Brand de ware betekenis niet zonder een gevoel van beklemming begreep.

— Ik verwacht dus uw chauffeur, zo vervolgde Raffles en vertrouw mij geheel aan hem toe. Maar daar zou ik bijna iets vergeten. Mijn secretaris, de heer Brand, is biezonder geïnteresseerd in alle mogelijke elektrische installaties, een speciale hobby van hem, en daarom verzoek ik u om de eer, hem mee te mogen brengen. Tenminste, als hij er zelf plezier in heeft.

— Hoe kunt u dat vragen, mylord, riep Brand haastig uit. Natuurlijk zal ik niets liever doen dan u vergezellen, als de heren er althans niets op tegen hebben.

De gelaatstrekken van de twee bandieten hadden zich een ondeelbaar ogenblik vertrokken, maar dadelijk hernamen zij hun uitdrukking van zoetelijke vriendelijkheid.

— Niets zal ons aangenamer zijn, hernam Diaz, de secretaris hoffelijk tekenkend. Dan komt gij dus met uw patroon mee.

— Zeer gaarne, zei Brand, die de grootste moeite had zijn bedaardheid te bewaren.

Het kaartspel ging nu geregeld door

en een uur later namen de twee Mexicanen afscheid, met de belofte dat de auto precies op tijd voor zou komen.

Toen zij de speelzaal verlaten hadden, zei Raffles na hen enige ogenblikken te hebben nagekeken:

— Wel, Charles, wat zeg je wel van onze twee spitsboeven?

— Wat zou ik er van zeggen, Edward? Ik kan mij niet begrijpen, hoe je aan hun uitnodiging gevolg kunt geven.

— En waarom zou ik niet? vroeg Raffles kalm.

— Maar jij begrijpt toch even goed als ik, dat het hun er om te doen is je identiteit te weten te komen.

— Dat is best mogelijk, maar het is zeker niet alles. Hoe dan ook, als zij mij daartoe in hun huis willen lokken, dan blijkt er duidelijk uit, dat zij er niet het flauwste vermoeden van hebben, dat wij achter hun spionering zijn gekomen. In het tegenovergestelde geval zouden zij wel wijzer zijn, daar zij dan moeten begrijpen, dat ik wel zou oppassen, iets bij mij te dragen, waaruit die identiteit zou blijken. Wij zijn dus in de meerderheid, want wij hebben hen doorzien en dat weten zij niet. De man die weet, is altijd verre de meerdere van de man, die niet weet.

— Alles goed en wel, maar als ze je eens zouden gaan pijnigen, om je je geheim af te persen.

— Ho, ho. Wij zijn toch niet meer in de duistere middeleeuwen, amice. En dan, tegen zodanige pogingen ben ik niet geheel en al ongewapend. Ik beschik ge-

lukkig over 'n tamelijke lichaamskracht en twee goede revolvers, op tijd te voorschijn gehaald, bewijzen soms uitstekende diensten.

— Ja, ja, dat weet ik allemaal, maar wij hebben in de laatste oorlog kunnen zien en horen, dat die middeleeuwse martelmethode door sadistisch aangelegde individuen niet versmaad worden, als het hun doel kan dienen en waartoe je eigenlijk aan dat gevaar blootgesteld? riep Brand uit.

— Waartoe? vroeg Raffles. Begrijp je dat niet? Eenvoudig, omdat het de enige manier is, om er achter te komen, wat en hoeveel de schobbejakken van ons weten. Geen schonere gelegenheid om de zaak nu maar eens en vooral af te handelen. Ik kan toch op je rekenen?

— Dat weet je wel, antwoordde Brand ernstig. Je kunt op me bouwen als op een muur, en ik zei dit alles alleen uit vrees voor jou.

— Dat weet ik, dat weet ik, zei Raffles, terwijl hij zijn vriend de hand toestak en de zijne met warmte drukte. En ik begeef me in dit gevaar omdat ik het gevoel heb, dat dit het enige middel is, om ons uit een nog veel groter, een dodelijk gevaar te redden. Mochten de twee schurken mijn geheim ontdekt hebben, dan zal dat gauw genoeg blijken en dan wee hun. Ik zal geen genade kennen.

Brand zag aan het onheilspellend fonkelen van Raffles' ogen, dat hij de volgende avond niet met zich zou laten spotten.

HOOFDSTUK VI

DE HINDERLAAG

De volgende dag, om acht uur in de avond, waren Raffles en Brand bezig, hun rokkostuum aan te trekken.

Zij hadden met grote zorgvuldigheid hun revolver nagezien, die nu in hun achterzak stak.

Na een half uur waren beiden klaar en gereed om te vertrekken.

Precies op de afgesproken tijd hoorden zij een auto voor de deur stilhouden.

— Onze vrienden zijn punctueel, dat moet men toegeven, zei Raffles, terwijl hij zijn cape omsloeg en zijn hoed opzette.

— Voor we weggaan nog een opmer-

king, zei Brand, moeten de schurken niet bevreesd zijn dat het uitkomt, dat wij vanavond naar hen zijn toegegaan?

— Ik denk, dat de heren hun maatregelen wel zullen hebben genomen, meende Raffles. Om te beginnen hebben zij alle moeite gedaan om dat zo weinig mogelijk ruchtbaar te maken. Zij hebben ons uitgenodigd, terwijl zij alleen met hen waren, en het speet hun blijkbaar genoeg, dat jij me geen ogenblik alleen liet. Dan hebben zij er voor gezorgd, dat ook mijn chauffeur er niets van te weten krijgt. En ten slotte, als zij iets kwaads in de zin hebben, dan zijn zij al lang over de grens, en voor goed verdwenen voor men onze verdwijning opmerkt.

— Je spreekt er nogal luchtig over.

— Omdat ik het gevaar ken. Dat geeft me altijd een groot gevoel van zekerheid.

— Als er zich maar niets voordoet waarop zelfs jij niet gerekend hebt.

— Alles is natuurlijk mogelijk. Maar twee flinke mannen als wij zijn maar niet als een strootje uit de weg te ruimen. Kom maar mee, daar belt de chauffeur al. Ik ben vol strijd lust, en ik heb mij nog nooit zo opgewekt gevoeld.

Op dat ogenblik trad Gaston, de grijze kamerbediende van Raffles, binnen met de boodschap, dat er een auto voor de deur stond, en dat de heren verwacht werden.

— Wij komen, Gaston, zei Raffles, terwijl hij zijn handschoenen aantrok. Wat ik zeggen wil, als wij om elf uur vannacht niet terug mochten zijn, bel dan het hoofdbureau van politie op, vraag niet naar Baxter, maar naar Sullivan, de pas aangestelde inspecteur van de recherche, en zeg hem dat er iets gebeurd is met een zijner vrienden, met wie hij onlangs een kwestie in Noorwegen had. Hij moet dan maar eens onderzoek doen naar een klein huis in Dickens street, dat bewoond wordt door Graaf di Martigos en Baron de los Burgas. Adieu, Gaston.

En voor de verbaasde bediende nog iets had kunnen vragen, waren de twee vrienden de deur uitgegaan en traden

zij op de grote auto toe, die voor het trottoir geparkeerd stond, terwijl de chauffeur er naast stond met de pet in de hand.

— Je weet zeker wel, waar je ons moet heenbrengen, goede vriend? vroeg Raffles.

— Jawel, mijnheer, antwoordde de man beleefd.

— Goed zo. Dan gaan we.

Zij stegen in, de chauffeur klapte het portier dicht en nam achter het stuurwiel plaats.

De auto kwam in beweging en reed snel door de straten van Londen, die op dit ogenblik, waarop de schouwburgen aangingen, nog al druk waren.

— Onze vrienden doen alles maar heel alleen af, merk ik, zei Raffles fluisterend, toen zij wegreden.

— Hoe weet je dat? vroeg Brand.

— Omdat de chauffeur Graaf di Martigos heet.

— Wat zeg je daar?

— Ik ben er zeker van, ondanks de zwarte baard, die hij heeft omgehangen. Wil je wel geloven, dat ik me hoe langer hoe zekerder ga gevoelen? Uit alles blijkt, dat zij maar met hun beiden zijn en geen helpers hebben. En ik zou wel eens willen zien dat twee mannen als wij het niet zouden kunnen opnemen tegen die twee snoeshanen, die, tussen haakjes, waarschijnlijk al heel wat op hun kerfstok hebben, en hun land zeker niet vrijwillig zullen hebben verlaten.

— Dat geloof ik ook niet. Zij geven zich alle moeite om op gentlemen te lijken, maar voor een opmerzaam toeschouwer komt hun ware aard al gauw aan het licht.

Raffles antwoordde met een toestemmend knikje, terwijl hij genoeglijk zijn sigaret rookte.

— Heb je al gemerkt, dat deze auto geen eigen spul is, maar een gehuurde wagen?

— Neen, ik had er nog niet op gelet.

— Het is aan verschillende dingen duidelijk te zien. Ik zou wel eens willen weten, waarvoor die kerels mij eigenlijk aanzien. Als zij werkelijk weten dat

ik Raffles ben, hoe komen zij dan zodom te geloven, dat ik al hun foefjes niet gemakkelijk doorzie?

— Er is maar één verklaring voor, Edward. Het zijn vreemdelingen in Jeruzalem. Zij zullen in hun land wel eens van Raffles hebben horen spreken, maar waartoe die Raffles in staat is... dat weten zij niet.

Intussen was de auto in snelle vaart door de voornaamste straten van de City van Londen gereden, tot de chauffeur na een half uur ongeveer stopte in een tamelijk brede straat in een der voorsteden, die met kleine villa's bebouwd was.

Raffles wierp een snelle blik uit het portier.

— Een nieuwe en heel stille straat, Charles, fluisterde hij. Oppassen zal de boodschap zijn.

Voor Brand kon antwoorden, was de gewaande chauffeur uit de wagen gesprongen en had het portier geopend.

— Wij zijn op de plaats van bestemming, mijnheer, zei de man, terwijl hij beleefd aan zijn pet tikte.

— Ik dank je, goede vriend, zei Raffles, en ik maak je mijn compliment over de keurige wijze, waarop je je uitdrukt.

De chauffeur wierp een wantrouwende blik op de bezoeker en belde daarna aan.

Bijna onmiddellijk werd de deur open gedaan. Raffles stootte Brand onder het lopen aan, en deze knikte met een gebaar van begripen terug.

Toen zij de deur genaderd waren, zagen zij dat baron Penha in hoogst eigen persoon in de hal stond om zijn bezoekers te verwelkomen.

De Mexicaan stond te buigen als een knipmes en ontving hen met de woorden:

— Ik vraag u duizendmaal verschooning, mylord, dat ik verplicht ben u zelf de deur te openen. Maar mijn kamerbediende heeft mij vanochtend in de steek gelaten. De vent zond mij een briefje met de mededeling, dat hij ziek was. Stel u voor, een zieke kamerbediende.

— Het is haast ongelooflijk van onbeschaamdheid, antwoordde Raffles met

een effen gezicht. Als ik u was, zond ik de kwibus onmiddellijk uit mijn dienst.

— Gij geeft mij daar een goede raad, die ik stellig zal opvolgen. En doe mij nu de eer aan, binnen te treden, mijne heren.

De beide vrienden traden binnen.

Zij bevonden zich in een vrij brede gang, die helder verlicht werd door een elektrische lamp in ornamentaal armatuur.

Aan weerszijden bevonden zich enkele deuren, en aan het einde voerde een glasdeur blijkbaar naar de tuin.

Een fraaie wenteltrap leidde naar de eerste verdieping.

Raffles had dit alles in minder dan geen tijd gezien en zo nauwkeurig in zijn geheugen geprent, als had hij hier jaren zelf gewoond.

— Gij zult mijn vriend, graaf di Martigos, nog een paar minuten moeten verontschuldigen, zei Diaz, terwijl Raffles en Brand hun goed ophingen aan de kapstok, die zich in de gang bevond. Hij schrijft in mijn studeerkamer even een brief, die geen uitstel kon lijden.

— Ik hoop, dat hij ons niet al te lang op zijn aangenaam gezelschap zal laten wachten, zei Raffles hoffelijk. Maar nu wij nog in de gang zijn, moet gij ons toch eerst eens het electrisch toestel laten zien, dat gij ongetwijfeld aan de voordeur hebt aangebracht.

— En daar niet alleen, mylord, antwoordde de Mexicaan. Maar gij hebt gelijk, en nu we toch hier zijn, kan ik u mijn uitvinding aan de voordeur wel vast tonen.

Hij liep naar de dikke cocosmat, die voor de deur lag, en lichtte deze op.

Nu werd een plank zichtbaar, die de hele breedte van de gang innam, zodat iemand, die de deur gepasseerd was, onvermijdelijk op de plank moest trappen, als hij de gang inliep.

Diaz begaf zich nu naar het einde van de gang en haalde daar een kleine hefboom over, die zich vlak bij de tuindeur bevond, waarna hij weer naar de voordeur terug keerde.

— Nu heb ik het mechanisme ingeschakeld, zoals ik het iedere avond doe,

alvorens mijn slaapkamer op te zoeken, zei hij. Gij kunt u nu zelf overtuigen wat er zou gebeuren, als een ongewenste bezoeker des nachts door de voordeur binnenkomende, over die plank zou lopen.

Met deze woorden ging hij even op de plank staan, en onmiddellijk liet zich een oorverdovend gebel horen, dat door het gehele huis weerklonk. Dit geluid hield aan, ook toen Diaz zijn voet van de plank had afgenomen, en het hield niet eerder op, dan nadat hij de hefboom weer terug had gezet.

— Het is werkelijk een voortreffelijke inrichting, zei Raffles vol bewondering, maar toch zou zij haar doel missen als de inbreker, bijvoorbeeld, op de hoogte was van de aanwezigheid van de beweeglijke plank, en er overheen sprong.

— Mylord, de man die over een plank van anderhalve meter breedte kan springen zonder aanloop, is een atleet, die men zelfs in uw land weinig zal aantreffen. En zoals ik u reeds gezegd heb, deze inrichting is lang niet de enige, en de dieven zouden op hun weg door mijn huis nog verscheidene vallen en klemmen van dezelfde soort ontmoeten. Ik zou nog kunnen aannemen, dat men de val bij de deur kan vermijden, als men wat wantrouwend is uitgevallen, maar dat men al mijn wolfskuilen zou weten te ontgaan, dat wil er bij mij niet in.

Op dat ogenblik liet de stem van baron Penha zich horen, die de trap afkwam en met uitgestoken handen op de bezoekers toetrad.

— Gij hebt er goed aan gedaan, uw woord te houden, mylord, zei hij op suikerzoete toon. Heeft mijn vriend u zijn verwonderlijke uitvinding bij de voordeur reeds laten zien?

— Ja, baron, en ik moet zeggen, dat ik vol bewondering ben voor zijn vindingrijkheid.

— O, gij zult nog veel meer te bewonderen krijgen, hernam de baron. Volg de graaf maar, heren.

Raffles en Brand gingen de beide mannen achterna, die hen door de gang naar

een vertrek brachten, dat blijkbaar aan de tuin grensde, en dat eveneens helder verlicht was.

Gedurende al die tijd had Brand nog geen woord gezegd.

Een onverklaarbaar gevoel van beklemming, waarvan hij zich geen reenschap wist te geven, snoerde hem de keel dicht.

Hij loerde naar alle zijden, als verwachtte hij ieder ogenblik een aantal gewapende bandieten uit een of andere hoek te zien komen, om zich op hun slachtoffers te werpen.

Niets beviel hem in dit huis, de ligging niet, de inrichting niet, de afwezigheid van bedienden niet, en bovenal het uiterlijk van de twee mannen niet, die hen hadden ontvangen, en wier kruiperige beleefdheid en gluiperige blik niets goeds voorspelde.

En juist die vriendelijkheid, het schijnbaar ontbreken van ieder boos opzet, deed telkens een kille huivering over zijn rug lopen, terwijl hij toch zonder grootspraak kon zeggen, dat hij niet bang was uitgevallen.

Hij nam zich voor de twee kerels geen ogenblik uit het oog te verliezen, en op het eerste verdachte gebaar eenvoudig van zijn revolver gebruik te maken.

Allen traden nu de ontvangkamer binnen, die met overdadige en smakeloze weelde gemeubeld was.

— Ook hier, mylord, heb ik een aardige uitvinding weten aan te brengen, die haar doel niet zou missen, als inbrekers het mochten wagen eens naar mijn kostbaarheden onderzoek te doen, zonder dat ik hun daartoe verlof had gegeven. Zoals gij ziet, bevinden zich onder de Perzische kleedjes voor het buffet met het kostbare tafelsilver, eveneens basculeplanken, die bij de minste aanraking de luidklinkende bel in beweging brengen, van welker kracht gij u reeds hebt kunnen overtuigen.

— Ik moet zeggen dat gij op alle gebeurlijkheden geprepareerd zijt, zei Raffles, terwijl hij de inrichting met het oog van een kenner bekeek.

— Op alle gebeurlijkheden, mylord, hernam Diaz, met een blik en op een

toon, die Brand opnieuw een huivering van afkeer bezorgden.

— En nu wilt gij mij wel de eer aandoen, ons naar de eerste étage te vergezellen, waar zich de slaapvertrekken bevinden, de bibliotheek en... nog enkele andere kleine vertrekken.

Het was alsof Brand door een inwendig impuls gedrongen werd, het uit te schreeuwen, dat zij niet naar boven moesten gaan... maar een blik op het kalme gelaat van zijn vriend, waarop geen enkel spoor van ongerustheid te zien was, deed hem tot andere gedachten komen.

De vier mannen bestegen de trap, die met een dikke, zachte loper bedekt was.

Zij kwamen nu op een portaal, waarop een drietal deuren uitkwam. Diaz opende een der deuren en nodigde zijn bezoekers met een vriendelijk gebaar om binnen te treden.

Allen gingen binnen.

Zij bevonden zich nu in een kamer, die als rook- en speelkamer was ingericht. Dikke gordijnen hingen voor de ramen en voor de deur.

Een brede lederen divan en enige leunstoelen waren om een zware notenhouten tafel in het midden van het vertrek geschaard.

In tegenstelling met de andere kamers was dit vertrek slechts schemerachtig verlicht door een enkele elektrische lamp met een matglazen bol, die hoog aan de zoldering was bevestigd.

— Hier ziet gij mijn rookkamer, mylord, en ik geloof te mogen zeggen, dat zij niet zonder smaak is ingericht, zelfs van Engels standpunt bekeken. Wees zo goed plaats te nemen, dan zal ik wat meer licht maken, en u ook hier de dievenval laten zien, die al de andere verre overtreft.

Diaz wees op een der armstoelen en Raffles nam plaats.

Brand echter bleef staan; door een onzegbaar voorgevoel gedreven.

De twee Mestiezen gingen op de sofa zitten en Noches begon:

— Gij erkent dus dat mijn vriend graaf de Martigos zijn woning goed tegen ongewenste bezoekers beveiligd

heeft?

— Ik beken het volmondig, antwoordde Raffles, die het vertrek met de grootste aandacht bekeken had, maar niets had kunnen ontdekken, dat hem ongerust zou moeten maken.

— Ik durf wel zeggen, mylord, zo vat nu Diaz weer het woord op, dat gij uw eigen villa niet zo goed verdedigd hebt, en dat het aan inbrekers niet zo moeilijk moet vallen, een kijkje in uw huis te nemen.

— Aan inbrekers niet en aan... spionnen ook niet, antwoordde Raffles kalm, terwijl hij een sigaret uit zijn koker nam en die opstak.

Zijn woorden hadden een uitwerking als een bliksemslag bij heldere hemel.

De twee bandieten wisselden een snelle blik, en de mond van Diaz vertrok krampachtig, toen hij hernam:

— Natuurlijk... aan spionnen ook niet. Maar wie zou er nu belang bij hebben, af te loeren, wat er in uw huis voorvalt?

— Wel, bijvoorbeeld personen die voornemens zijn, als de gelegenheid gunstig is, later eens bij mij in te breken.

— En zou dat dan zo gemakkelijk gaan, mylord? Gij zult er toch wel een paar goede, sterke honden op na houden.

— Ja, natuurlijk heb ik 'n paar waakhonden, maar die zijn niet altijd in het park, hernam Raffles, wiens bedaardheid hem geen ogenblik verliet. Soms zijn zij, bijvoorbeeld, bij mij in de kamer en dan heeft iedere ondernemende spion volop gelegenheid, binnen te dringen en mijn doen en laten af te loeren.

— En hoe zouden zij dat dan wel moeten doen? vroeg Diaz, wiens ogen op onheilspellende wijze begonnen te schitteren.

— Wel, dat zou gemakkelijk gaan, zei Raffles, terwijl zijn hand langzaam naar zijn zak afdaalde. Zij klimmen over het hek, waar dit aan de stille zijstraat is gelegen, lopen over de grasrand, ten einde geen leven te maken, klauteren tegen het latwerk op, die de wilde wingerd draagt, en loeren door een spleet van een gordijn, dat een slordige bediende niet geheel heeft gesloten, in mijn

kamer...

Diaz rees langzaam van zijn stoel op.

Zijn ogen fonkelden als die van een tijger.

— Genoeg van die raadseltjes, John Raffles. Je hebt ons geheim ontdekt en por Dios, je zult er berouw van hebben.

Hij greep bliksemsnel achter zich, naar de rand van de divan, waarop hij had gezeten.

Een helder metalen geluid deed zich horen.

Raffles wilde naar zijn revolver grijpen.

Maar het was hem onmogelijk... zijn armen werden onbeweeglijk tegen zijn lichaam gedrukt.

Hij wierp een blik omlaag...

En nu zag hij, waardoor hij zich niet kon verroeren.

De twee armen van de leunstoel hadden zich om zijn lichaam gesloten en met twee stalen banden hem weerloos gemaakt.

Brand slaakte een gebrul van woede toen hij zag, wat er was geschied en wierp zich op de twee schurken.

Een vreselijke worsteling begon.

Brand was buitengewoon sterk, en de drie vechtenden rolden dan ook al gauw als een kluwen over de grond, hijgend en met stukgereten kleren.

In de worsteling wist Brand een der stoelpoten te grijpen, en die met een geweldige krachtsinspanning af te breken. Hij zwaaide dit wapen als een bezetene om zich heen en even scheen het alsof de Mexicanen het onderspit zouden delven, toen een hunner zich uit alle macht tegen de benen van Brand wierp, die door de schok het evenwicht verloor, en opnieuw op de grond viel.

Raffles moest hulpeloos toezien, ofschoon hij al het mogelijke deed om zich te bevrijden.

Het bleek hem nu, dat ook zijn enkels in twee stalen beugels waren gevat, die hij niet kon verbreken.

Met ogen, die uit hun kassen puilden, zag hij machteloos de worsteling aan, waarvan de afloop, helaas, niet twijfelachtig kon zijn.

Inderdaad, Brand's krachten begon-

nen hem te begeven.

Zijn greep werd zwakker, zijn spieren verloren hun veerkracht.

En door een bovenmenselijke poging slaagde Diaz er ten slotte in, het tafelkleed, dat hij van het blad gerukt had, als een strik om de hals van zijn slachtoffer te slaan.

Half gewurgd, moest Brand de strijd opgeven.

— Ik moet zeggen, dat je mij heel wat werk hebt bezorgd, zei Diaz, toen hij weer genoeg adem had, om te kunnen spreken. De vervloekte Engelse honden zijn allemaal biezonder taai.

— Waarom heb je hem niet eenvoudig een kogel door de kop gejaagd? bromde Noches, met een blik van dodelijke haat op Brand.

— Je praat er gemakkelijk over, spotte Diaz. Is een schot soms niet te horen en wil je mij de politie van Londen op het dak sturen, zodat die ons dadelijk uitlevert? Neen, dank je wel, wij zullen ons gewone middel toepassen, dat geen lawaai maakt, en waardoor onze beide vrienden zullen verdwijnen als hadden zij nooit bestaan, tenminste als zij niet aan onze wensen willen voldoen.

Een koud zweet begon op het voorhoofd van Raffles te parelen.

Diaz wendde zich nu met een valse glimlach op zijn bruin gelaat tot Raffles en zei:

— En nu zullen wij eens praten, John Raffles, want je zult wel niet eens de moeite doen te ontkennen, dat jij die gevreesde en nooit ontdekte Onbekende zijt, naar wie de politie van een half dozijn landen nu al jaren tevergeefs zoekt.

Als enig antwoord wierp Raffles de spreker een verachtelijke blik toe, die deze het bloed naar de wangen dreef.

— En tevens zul je wel moeten toegeven, John Raffles, dat er toch nog lieden zijn, voor wie je geheim niet geheel ondoorzichtig was. Maar stel je gerust. Je hoedanigheid als Raffles boezemt mij voor het ogenblik, geen belang in. Ik heb nu met je te maken in je kwaliteit als Lord Aberdeen, de schatrijke edelman, die in de hoogste krin-

gen van Engeland verkeert, en die het geld met volle handen wegschenkt, al is 't dan aan arme stakkers. Lord Aberdeen zal ongetwijfeld zijn chèqueboek wel bij zich hebben. Wij zullen er ons dadelijk van overtuigen.

Diaz trad op Raffles toe, opende met een snelle beweging diens rok, en haalde uit de binnenzak een boekje, dat hij met een triomfantelijk gebaar aan zijn medeplichtige liet zien.

— Kijk eens, Noches, riep hij uit. Dat zal je wel met de builen verzoenen, die je zoëven in de worsteling met dat hondsvot daar hebt opgelopen. En nu zal ik je zeggen, mylord, welke diensten mij dit kostelijke boekje zal bewijzen.

Hij keek zijn slachtoffer strak aan, alvorens hij vervolgde:

— Je moet voor alles wel beseffen, dat ik geen man van loze bedreigingen ben, maar onverbiddeijk ten uitvoer breng, wat ik mij heb voorgenomen. Maar alvorens ik je datgene kan zeggen, wat ik je te zeggen heb, zal ik je naar een ander vertrekje moeten overbrengen, waarvan de inrichting je ongetwijfeld het nemen van je besluit aanzienlijk zal vergemakkelijken.

Met deze woorden stond hij op en gaf zijn makker een wenk.

Beiden traden achter de stoel waarin Raffles was vastgeklonken, en schoven die de kamer uit.

HOOFDSTUK VII

DE KAMER DES DOODS

De stoel stond op rollen en het viel de twee mannen niet moeilijk de stoel, waarin hun slachtoffer geklemd zat, voort te bewegen.

Raffles bemerkte dat men hem naar een vertrek reed, dat naast de kamer gelegen moest zijn, waar de twee Mexicanen hem hadden overvallen.

Met één oogopslag had Raffles gezien dat het vertrek maar één deur had.

Maar een tweede blik deed hem een zonderling toestel ontwaren, waarvan hij de lugubere betekenis aanstonds zou begrijpen.

Het was een metalen bus, ongeveer drie decimeter hoog, vastgeklonken aan de vloer, die aan het ondereinde een kraan had, waaraan een koperdraad bevestigd was, die naar een cijferplaat liep welke in een hoek van het vertrek vlak bij de zoldering was vastgemaakt.

Over deze cijferplaat bewoog zich slechts één grote wijzer, en de draad scheen aan die wijzer te zijn bevestigd.

De twee Mexicanen rolden de stoel in een hoek van het kamertje, tegenover het zonderlinge toestel, waarvan Raffles nu ongeveer drie meter verwijderd was,

en hielden daar stil.

Daarop nam Diaz opnieuw het woord.

— En nu zal ik je eens zeggen wat wij van uw lordschap verwachten. Je bevindt je hier in een kamer, die men wel de kamer des doods zou kunnen noemen. Of die naam klopt, zal geheel van je zelf afhangen. Dit vertrek is geheel hermetisch te sluiten en wij zullen niet eens de moeite nemen je te knevelen, want men zou zelfs je luidste geschreeuw niet horen. Mijn vriend Noches zal nu dit dikke touw nemen, en het aan de poten van de stoel bevestigen, ziezo, dat is al gedaan. Vervolgens zal hij dat touw aan een ring in de muur bevestigen die je niet kunt zien, omdat je er met je rug naar toe gekeerd zijt, maar die niettemin aanwezig is, dat kan ik je verzekeren. Zo, het touw is stevig aan de ring bevestigd. Naar je lichaamsbouw te oordelen, ben je een zeer sterk man, maar het zal je toch onmogelijk zijn, je van je plaats te bewegen.

De spreker overtuigde zich zelf, dat het touw goed bevestigd was en vervolgde toen:

— Kijk nu eens naar je voeten.

Raffles wierp onwillekeurig een blik naar de grond.

Vlak voor zijn voeten zag hij een klein knopje, blijkbaar van een elektrische schel.

— Dat knopje brengt een schel in beweging, zo vervolgde Diaz, die in de rookkamer uitkomt, waar je zoëven zulke, naar ik hoop, aangename ogenblikken hebt doorgebracht. Aanstonds zal je de betekenis daarvan duidelijk worden. Nu het toestel, dat je daar ziet. Die bus, mijn waarde Raffles, bevat een dodelijk gas, dat zich door de kamer zal verspreiden een half uur precies nadat ik het uurwerk, dat je daarginds ziet, in beweging zal hebben gebracht. De wijzer staat op het half uur, zoals je ziet. Welnu, als die wijzer op het heel uur staat, zal hij de koperdraad hebben strak getrokken die aan de kraan van de bus bevestigd is. Je begint zeker al enig licht te zien? Zoveel te beter.

Diaz stiet een duivels lachje uit en vervolgde:

— Ik heb hier je chèque-boek. Als je binnen een half uur niet op deze knop gedrukt hebt, en ons zodoende er van in kennis stelt, dat vijftig duizend pond sterling je minder waard zijn dan je leven, dan zal de strakgespannen draad de kraan openen, het gas zal de kamer binnenstromen, en aan de roemrijke loopbaan van John Raffles zal een roemloos einde bereid zijn. Je hebt nu te kiezen of te delen.

Even heerste er stilte in de kamer des doods.

Raffles keek de twee Mexicanen beurtelings strak aan.

— Jullie zijn de twee grootste onverlaten schurken die ik nog ooit in mijn leven heb ontmoet en ik kan jullie verzekeren, dat ik er al heel wat heb gestraft. Jullie kennen mij blijkbaar niet, ik weiger.

— Je weigert, schreeuwde Diaz woedend. Je zult sterven, als je weigert. En ik verzeker je, dat ik geen loze bedreiging uit.

Raffles antwoordde niet.

Hij trok minachtend de schouders op,

dat was alles.

— Zo, je bent koppig, naar het schijnt siste Diaz. Maar ik verzeker je, dat je er aanstonds wel anders over zult denken. Nog nooit heeft een onzer slachtoffers langer dan twintig minuten volgehouden.

Met die woorden trad hij op het toestel toe en draaide aan een in de wand verborgen zwengel.

Dadelijk liet zich een snorrend geluid horen.

Het noodlottige uurwerk was in gang gezet.

— Een half uur, mylord, een half uur bedenk het, zei Diaz spottend. En hoop niet op het onmogelijke. Uit overmaat van voorzichtigheid zal ik maar even je zakken doorzoeken.

Haastig haalde hij de zakken van zijn slachtoffer uit. De revolver stak hij grinnikend in zijn eigen zak. Toen riep hij zegevierend uit, terwijl hij een kleine vijl omhoog stak:

— Dat was een goede inval van mij. Ik had het moeten weten. En nu ben je machteloos, lord Raffles. Je hebt nog achtentwintig minuten. Bedenk je niet te lang, want dat overleef je niet.

Met deze woorden verlieten de twee mannen het vertrek, en Raffles hoorde hoe zij de deur van buiten op slot draaiden.

Toen werd het stil.

Raffles keek naar de wijzer.

De zware stalen stang bewoog. Weliswaar langzaam, maar hij bewoog.

De gevangene keek om zich heen.

Toen trachtte hij het hoofd te draaien en achter zich te zien.

Hij kon de knoop van het touw bij de achterste stoelpoot zien benevens een eind van het touw zelf.

Het was ongeveer een centimeter dik.

En toch begreep Raffles, dat zijn leven er afhing, dit touw te verbreken.

Hij strekte zijn voeten uit en bemerkte tot zijn vreugde, dat deze juist even de grond bereikten.

Een gelukkig denkbeeld was in zijn hoofd opgekomen.

Hij zette zich voorzichtig af en deed na de stoel tot vlak bij de wand terug

rollen.

Daarna drukte hij de punten van zijn voeten opnieuw voor zich op de vloer, en deed op die wijze de stoel weer snel naar voren schuiven.

Het touw kraakte flauw...

Opnieuw zette Raffles zich af... opnieuw deed hij de stoel zo snel hij kon weer vooruit rollen.

Tien, twintig maal herhaalde hij dit met het geduld van een kat en de kracht van een man, die weet, dat hij nog twintig minuten te leven heeft, als hij niet slaagt.

Bij de twintigste keer begon het touw te rafelen door de hevige schok van het strak trekken... bij de vijfentwintigste schok braken de rafelige einden af.

Daardoor rolde de stoel plotseling zover door, dat Raffles alle moeite had om hem vlak voor de helse machine tot stilstand te brengen.

Tot zijn geluk was het zware meubel over de elektrische knop heengegleden zonder dat een der poten hem geraakt had, evenmin als zijn voeten.

Raffles wierp een schuwe blik op de wijzerplaat.

Er waren twaalf minuten van de dertig verstreken.

Moedeloos liet Raffles even het hoofd op de borst zinken.

Maar terwijl hij dit deed, verhelderde plotseling zijn gelaat.

Een blik vol hoop schitterde in zijn ogen.

— Als ik daar bij kan, dan is alles misschien nog niet verloren, mompelde hij.

Hij zat nu dicht voor de draad, maar waagde het niet het snoer aan te raken in de houding waarin hij zich nu nog bevond, uit vrees, dat hij zelf de kraan zou opentrekken en zodoende zelf zijn dood zou veroorzaken door het giftige gas gelegenheid te geven zich in het vertrek te verspreiden.

En daar zittende zag hij met een gevoel van onbehagen, hoe de koperen kraan langzaam maar zeker strak werd getrokken door de beweging van de zware wijzer boven zijn hoofd.

Hij begreep dat hij in actie moest ko-

men, wilde hij niet een zekere dood tegemoet gaan.

Hij liet zich met inspanning van al zijn krachten langzaam voorover op zijn knieën glijden, zodat de zware stoel met heel zijn gewicht op hem drukte en de stalen banden hem bijna ondraaglijke pijn deden.

Hij kon nu de koperen draad met de rechterhand vastgrijpen en zag nu ook dat dit snoer van de kraan eerst evenwijdig met de vloer liep, vervolgens om een kleine katrol was gelegd, die in de muur geschroefd was, en vandaar recht naar boven, naar de onheilspellende wijzer liep, die met tergende regelmaat voortbewoog.

Raffles begreep, dat, als hij er in slaagde deze katrol los te maken, de draad in een bocht zou komen te hangen, en dat de machtige wijzer het snoer dan niet meer zou kunnen dwingen, de kraan open te trekken, die de dood in het vertrek zou binnenlaten.

Hij greep eerst voorzichtig de draad vast, de ogen steeds op de kraan gericht houdend.

Toen trok hij, voor zover zijn moeilijke houding en zijn gebonden armen het toelieten aan de katrol.

Tevergeefs.

De machtige stalen wijzer ging onverstoorbaar verder op zijn vreselijke weg.

Raffles beet zich op de lippen.

Nog veertien minuten.

Plotseling was het hem, alsof hij een zoetige, weë lucht rook.

Met een ruk wendde hij het hoofd naar de metalen bus.

Een rauwe kreet welde uit zijn keel.

Door zijn pogingen om de draad los te rukken, had hij de kraan een weinig opengetrokken.

Zijn ogen puilden hem uit het hoofd.

Hij wilde niet als een rat vergiftigd worden door twee booswichten.

De wilskracht van deze sterke man volbracht het ongelooflijke: hij klemde de tanden opeen, en begon, ondanks alles, opnieuw met zijn pogingen.

Met vlugge schuifbewegingen, die de stoel telkens op zijn pijnlijke rug deden

neerkomen, kroop hij op zijn knieën naar de katrol.

Hij bekeek het blokschijfje eens goed en zag dat het in de houten wand was geschroefd, maar niet zover, of een miniem klein gedeelte van de schroef stak er nog uit.

Raffles begreep dat hier zijn redding lag.

Hij bukte het hoofd zo diep mogelijk op de borst en greep met de lippen de gouden knop van zijn dasspeld.

Een flinke ruk, en hij hield het sieraad stevig tussen de tanden.

Het was niet alleen een sieraad, maar tevens een metaalzaagje.

Een zaagje van slechts tien centimeter lengte en met ragfijne tandjes, maar van het beste horlogeverenstaal gemaakt, en zo sterk, dat men er een stalen bout van een duim dik mee kon doorzagen.

Dadelijk zette Raffles zich aan het werk. Hij klemde het vijltje uit alle macht tussen zijn sterke tanden en begon de schroef van de katrol door te zagen.

In vijf minuten was de schroef doorgevild en gleed de katrol met een geluid, dat Raffles als hemelse muziek in de oren klonk, langs de nu in een flauwe bocht hangende draad op de grond...

Het vergiftigingsgevaar was bezworen.

Hij stelde zich voor, dat de schurken wel niet eerder het vertrek zouden binnenkomen, dan nadat zij zeker waren, dat hun slachtoffer gestikt was in de giftige dampen, dus ongeveer drie kwartier, nadat zij het vertrek hadden verlaten.

Er restte hem dus nog omstreeks tweeëntwintig minuten.

Hij schuifelde naar een der wanden, stuttede de achterste poten van de stoel daartegen en richtte zich met grote inspanning weer overeind, om even te kunnen uitrusten.

Raffles overdacht nu wat hem verder te doen stond.

Met zijn mond kon hij de stalen banden om zijn armen onmogelijk bereiken.

Hij kon zijn handen ook niet aan zijn

mond brengen.

Er bleef slechts één kleine kans over.

Hij spreidde nu de rechterhand zo vlak mogelijk uit, bracht zijn mond daarboven, en liet het zaagje behendig in de geopende handpalm vallen.

Bijna was hem een juichkreet ontsnapt toen hij bemerkte, dat hij met de vingers van de rechterhand, waarin het zaagje geklemd was, vrij gemakkelijk de linkse stalen armband kon bereiken, die hem ter hoogte van de maagstreek om de armen en het lichaam knelde.

Onmiddellijk begon hij te zagen.

Tien minuten verliepen.

Raffles begon een misselijk en duizelig gevoel te krijgen door de giftige dampen, die langzaam begonnen op te stijgen.

Maar hij zette door.

Het zaagje, zonder houten handvat, begon gloeiend heet te worden, en hij kreeg bovendien hevige kramp in de vingers.

Maar hij zette door.

Nog twee minuten, en het uiteinde van de ene metalen arm viel op zijn knieën.

Hij wong zijn linkerarm met moeite door de aldus gevormde nauwe opening, terwijl hij zijn adem inhield en zijn maag zo ver mogelijk introk.

Een zucht van verlichting ontsnapte hem.

Zijn linkerarm was vrij.

Hij nam nu het zaagje in de linkerhand, na er zijn zakdoek gedeeltelijk om heen te hebben gewikkeld.

Het doorzagen van de stang, die zijn enkels als in nauwe boeien gevat hield, ging nu betrekkelijk gemakkelijk.

Vijf minuten later strekte Raffles zijn welbehagen uit.

Wat er nu nog te doen viel was voor een man van zijn verwonderlijke kracht kinderspel.

Hij greep de stalen arm, die hem nog gevangen hield, met de linkerhand aan het uiteinde beet, en boog de staaf, terwijl al zijn spieren trilden van inspanning, zover terug dat hij zijn lichaam er tussen uit kon wringen, zij het dan

ook met opoffering van wat lappen goed.

Hij was vrij.

Hij rekte nog eens zijn ledematen als een gladiator, die aanstonds in het strijdperk zal treden, en mompelde voldaan:

— Ziezo, mijneheren Noches en Diaz.

En nu tussen ons beiden op voet van gelijkheid. Deze deur zal wel niet van staal, en dus voor John Raffles gemakkelijk te openen zijn.

Hij liep allereerst naar de metalen gasbuis, hield zich met de linkerhand neusgaten en mond toe, bukte zich snel en draaide de kraan geheel dicht.

— Ik zal mij moeten haasten, broemde hij, want over vijf minuten kunnen zij hier zijn. En ik moet Brand nog bevrijden.

Hij snelde naar de deur, en bracht het oog voor het sleutelgat.

De gang was blijkbaar nog verlicht en de sleutel was uit het slot genomen.

Raffles trok haastig een zijner schoenen uit, haalde een tweetal fijne lopers tussen de dubbele binnenzool uit, trok de schoen weer aan, en had met behulp van deze werktuigjes de deur in tien tellen geopend.

Geen geluid was te vernemen.

Hij boog zich over de trapleuning.

Alles was stil beneden in het huis.

Raffles liep voorzichtig naar de dichtstbijzijnde deur, die gesloten bleek.

De tweede stond op een kier. Hij trok deze behoedzaam open.

Alles was donker.

Het was ongetwijfeld de kamer, waar de twee vrienden zo verraderlijk overmeesterd waren.

Daarop ging hij weer naar de eerste deur, en keek door het sleutelgat.

Dit vertrek was vrij helder verlicht.

Raffles had wel een kreet van vreugde kunnen slaken, toen hij Brand midden in die kamer, gekneveld en met zware touwen gebonden, in een zware clubfauteuil meer zag liggen dan zitten.

In een ogenblik had hij ook deze deur geforceerd.

Brand wendde het hoofd om, en een blik van innige voldoening straalde uit zijn blauwe ogen, toen hij zijn vriend zag binnen treden.

Raffles bevrijdde vlug zijn vriend.

Brand stond op en wreef zijn pijnlijke ledematen.

Toen fluisterde Raffles:

— Wij moeten zorgen, dat we niet overvallen worden; binnen vijf minuten zullen de schurken wel komen kijken of ik goed en wel dood ben. Neen, vraag nu niets, ik zal je later alles wel vertellen. Op het ogenblik moet er gehandeld worden.

— Je wilt vluchten? vroeg Brand even zacht terug.

— Vluchten? zei Raffles op vaste toon, terwijl zijn ogen onheilspellend flikkerden. Vluchten, nu ik zeker weet dat dat gespuis mijn geheim kent, en mijn leven in hun handen ligt? Nooit. Wij staan twee tegen twee, het noodlot beslisse.

— Maar wij zijn ongewapend.

— Des te erger voor ons, des te beter voor hen.

— Zij zullen ons neerschieten als ratten.

— Dat valt nog te bezien. Luister goed. Aanstonds komen zij boven en gaan dan een van de twee kamers, waar wij opgesloten hebben gezeten, binnen. Wij verschullen ons in de kamer hiernaast, die donker is, en gelukkig het dichtst bij de trap is gelegen. Zij zullen natuurlijk dadelijk zien, dat de vogels gevlogen zijn, maar niet zo gauw, of wij hebben gelegenheid achter hun rug naar beneden te rennen.

— En dan?

— Zij zullen wel niet onze revolvers in hun zak hebben gestoken, maar die beneden ergens hebben neergelegd, want de jouwe zullen ze je ook wel hebben afgenomen.

— Natuurlijk.

— En je lantaarn?

— Ook.

— Dat is lelijker, want de bandieten mochten het licht eens uitdraaien om ons in het donker te overvallen.

— Maar ik heb een blaker met een eindje kaars op de schoorsteenmantel zien staan, ja, kijk maar.

— Het is niet veel, maar het helpt, zei Raffles. Neem die blaker mee, als

jeblieft.

— En als we onze revolvers niet vinden?

— Dan zal het noodlot het zo gewild hebben, zei Raffles ernstig.

Op dat ogenblik deed zich beneden in het geheimzinnige huis enig gerucht horen.

— Daar komen zij, fluisterde Raffles.

Hij trok Brand met zich mee de kamer uit, en sloot snel de deur, waarop de beide vrienden zich in de donkere kamer dicht bij de deur verscholen.

Het was hoog tijd.

Nauwelijks waren zij daar, of beneden werd een deur geopend.

Een brede bundel licht, die zelfs hier zichtbaar was, drong naar buiten.

Schreden kwamen langzaam de trap op.

De twee Mexicanen, op gedempte toon met elkaar pratend, kwamen steeds naderbij.

Raffles en Brand voelden hun hart in hun borst als hamers bonken.

Als de handieten hen thans bemerkten door de half geopende deur, was alles verloren.

De twee schurken stonden stil, en bevestigden een soort masker van dik gaas voor neus en mond.

Daarop stak Diaz de sleutel in het slot van de deur, die tot de kamer des doods toegang gaf, en trad met Noches het kleine vertrek binnen.

Van dat korte ogenblik maakten Raffles en Brand gebruik, door snel als de bliksem de deur open te werpen, en de trap af te snellen.

Een kreet van dierlijke woede ontsnapte Diaz.

Het gevaar vergetend, rukte hij het masker af en brulde als bezeten:

— Verdwenen. De kerel is weg. Maar is die Raffles dan de duivel? Sta daar niet als een gek te kijken, Noches, maar overtuig je of die andere vent nog hernaast zit.

Noches snelde het vertrek uit.

Een ogenblik later keerde hij terug, doodsbleek.

— Die is ook weg, zei hij op hese toon.

Diaz stiet een gesmoorde vloek uit. Zijn gelaat was op afzichtelijke wijze vertrokken.

— Naar beneden, gilte hij woest.

Naar beneden. Onze revolvers hebben wij laten liggen, driedubbele ezels die wij zijn. Als zij ze vinden...

Zonder de zin te beëindigen, stormde hij de trap af, gevolgd door Noches, en vloog het vertrek binnen, waar hij zijn bezoekers het eerst had binnen geleid.

Maar dadelijk bleef hij als aan de grond genageld staan.

Raffles zat in een leunstoel bij de tafel, en zat met het kalmste gezicht van de wereld in een der tijdschriften, die hij daar gevonden had, te lezen, terwijl hij behaaglijk rookwolkjes uitpufte, afkomstig van een sigaret, die hij zich uit het kistje van de Spaanse graaf had geëigend.

En voor hem, op het tafelblad, lagen, netjes op een rij geschaard, vier revolvers...

HOOFDSTUK VIII

HET GEVECHT

— Aha, ik ben verheugd, dat gij daar zijt, mijneheren, riep Raffles uit, op een toon, als verwelkomde hij twee lang gemiste, trouwe vrienden. Ik hoorde u zoëven enige onvriendelijke woorden aan mijn adres uiten, maar ik ben er van overtuigd, dat zij zo kwaad niet

gemeend waren. Gij schijnt mij enigszins opgewonden toe?

Diaz en Noches keken de spreker aan met verglaasde blik.

— Ik zie, heren, zo vervolgde Raffles op hoffelijke toon, dat gij een weinig verbaasd schijnt te zijn, mij hier

aan te treffen. En ik zou u dus de raad willen geven, voortaan ook dasspelden te confiskeren, voor gij uw slachtoffers in een gifthol opsluit, maar deze raad zal voor u geen nut meer hebben, want gij zult deze nooit meer kunnen toepassen.

De vriendelijke klank was uit Raffles' stem verdwenen.

Zijn ogen glansden als staal, en even zo hard waren zij.

Noches keek hem aan.

Zijn knieën trilden.

— Gij, gij wilt ons doden? stamelde hij hees.

— Stel u gerust, antwoordde Raffles op ijskoude toon. Het moorden laat ik aan gemene schurken, beesten in mensengedaante als gij over. Wij zullen kort zijn. Toen gij mij hier zoëven door uw huis voerde, heb ik een fraad wapenrek opgemerkt, waarin zich onder meer een half dozijn degens bevindt, die ik op het gezicht als voortreffelijke klingen herkende. Luister nu goed.

Raffles keek de beide schurken doorborend aan, en vervolgde:

— Hier liggen onze en uw revolvers. Ik zou jullie tweeën kunnen neerschieten als dolle honden, en zoudt niet meer krijgen dan je verdiende loon. Ik zou jullie stevig kunnen binden, jullie naar de kamer des doods sleuren en de kraan van die helse giftbus wijd open zetten; je zoudt slechts betaald worden met eigen munt. Maar niets van dat alles zal ik doen. Jullie zult volop gelegenheid hebben, je leven te verdedigen en het misschien te redden. Misschien, herhaal ik. Want ik verzeker je, dat ik geen genade zal kennen. Kunnen jullie schermen?

De twee bandieten knikten stom.

— Dat doet mij genoeg, vervolgde Raffles. Jullie zullen twee tegen één staan, en mijn vriend zal er op letten, dat alles eerlijk in zijn werk gaat. Wel te verstaan, je zult een voor een met mij vechten, als dat voor de tweede nog nodig mocht zijn, wat natuurlijk niet met zekerheid is te zeggen. Jullie zien hier deze vier revolvers? Drie ervan laat ik hier, de vierde zal mijn

vriend voor alle veiligheid bij zich steken, tot wij de degens zullen kruisen. Hij zal ze echter op jullie hoofd gericht houden en dadelijk schieten bij de minste poging tot verraad. En nu, en avant.

Hij stond op en wees gebiedend naar de deur.

De twee bandieten verlieten aarzelend het vertrek.

Zwijgend doorliep de zonderlinge stoet de gang, tot zij voor de laatste deur stonden.

— Ga binnen, beval Raffles.

De twee schurken traden binnen.

Brand draaide onmiddellijk het electrisch licht op, om de booswichten geen ogenblik uit het oog te verliezen.

— Juist, daar hangt het wapenrek, zei Raffles.

Hij trad er op toe en nam drie fraade lange rapieren van het rek. Hij bekeek ze met welgevallen, woog ze, liet ze op de uitgestrekte wijsvinger balanceren, boog de kling, en zei:

— Zoals ik dacht: voortreffelijke wapens.

— Kies, mijneheren schurken, zei hij. En wees dan zo goed, met elkander te loten om de eer, wie van u beiden het eerst naar de hel zal varen.

Diaz en Noches wierpen een duistere blik op de spreker, terwijl de revolver van Brand nog altijd dreigend op hun hoofd was gericht.

— Ik ben klaar, mijneheren bandieten, zei Raffles toen rustig.

Hij was nu prachtig om aan te zien, de Grote Onbekende, terwijl hij daar stond, de rechterhand op de degenknop rustend, de linkerarm op de heup steunend, krachtig en bedaard, een en al spierkracht en lenige vlugheid.

— Wie van de twee zal beginnen? vroeg hij onverschillig.

— Ik, bromde Diaz hees, terwijl hij een paar passen naar voren trad.

— Best. En garde dan.

Raffles stelde zich in postuur.

Een ondeelbaar ogenblik later kruisten de klingen elkaar met een sissende klank.

Het zonderling duel was begonnen.

Brand keek doodsbleek toe.

Al zijn aandacht was op de twee duellisten gevestigd.

En hij merkte niet, dat Noches langzaam, sluipend als een panter, naar de deur schoof...

Het klinken van de degenen nam steeds in kracht toe.

Eensklaps slaakte Brand een kreet.

De rechtermouw van Raffles' hemd was met donkerrode bloeddruppels bespat.

Doch de strijd duurde met verbittering voort.

Maar langzamerhand scheen Diaz vermoeid te raken. Zijn uitvallen verloren aan vlugheid en zijn parades aan kracht.

Raffles was echter nog steeds even fris, en zijn degen had de tegenstander reeds twee malen gevaarlijk dicht genaderd.

Plotseling uitte Diaz op zijn beurt een kreet. Hij was licht aan de linker-schouder gewond.

Vol woede viel hij uit, en Raffles kon slechts door een snelle parade een dodelijke stoot ontgaan.

Maar deze uitbarsting van drift moest Diaz noodlottig worden.

Zijn uitvallen werden hoe langer hoe zeldzamer en onzekerder.

Noches had met brandende ogen de strijd gevolgd.

Hij stond nu naast de deur.

Nu maakte hij plotseling een snelle beweging.

En op hetzelfde ogenblik werd het vertrek in diepe duisternis gedompeld.

— Wat 'n ellendeling, kreet Raffles. Draai het licht weer op, Charles.

— Als hij maar kon, gilte een stem als van een duivel. Ik heb de draad doorgesneden. Haha, John Raffles. Zij vechten met hun beiden tegen mij.

Met sidderende handen haalde Brand de blaker te voorschijn.

Het zweet parelde hem op het voorhoofd.

Terwijl hij zijn lucifers zocht, hoorde hij achter zich het gehijg der strijden en het sissend schuren der klingens over elkaar.

Vlug en met vaste hand streek hij

een lucifer af.

De kaars brandde.

Een flauw licht verspreidde zich in het vertrek.

En in het midden stond Raffles, nu zo rustig als ooit tegenover de twee Mexicanen, die telkens heftig op hem indrongen.

Brand wilde zich op Noches werpen.

— Geen stap nader, Charles, beval Raffles. Ik kan het alleen wel af.

Een bliksemsnelle parade, gevolgd door een onweerstaanbare stoot.

Een doffe kreet...

De val van een levenloos lichaam op de vloer...

— Dat is één, klonk de stem van Raffles onheilspellend. Nu tussen ons, Noches, verraderlijke schelm.

Weer kruisten zich de degenen.

De bandiet week hoe langer hoe meer achteruit.

Hij las zijn dood in de ogen van zijn tegenstander.

Een laatste, wanhopige uitval...

En het volgend ogenblik spietste de degen van Raffles hem als een vlieg tegen de wand.

Langzaam gleed het slappe lichaam op de vloer, terwijl de degenpunt langs de muur kraste.

Raffles wierp een blik vol walging op de beide gedode ellendelingen.

Brand en Raffles verlieten 't vertrek.

Zij liepen de gang door tot aan de deur, die op de kleine tuin uitkwam.

Raffles opende deze deur, en de twee vrienden traden op een soort binnenplaats, nauwelijks vier meter in het vierkant.

Raffles keek onderzoekend omhoog.

Boven zijn hoofd bevond zich een afdak, aan welks einde een brede markies kon worden neergelaten.

— Merkwaardige inrichting, mompelde hij.

— Ja. Men moet wel halfweg de binnenplaats komen, wil men van de achterzijde der huizen van de volgende straat gezien worden.

— Precies. En dat heeft natuurlijk een doel. Laat ons eens zien, wat dat stenen schuurtje daar betekent.

Raffles liep snel op een klein gebouwtje onder het afdak toe, en trachtte de deur te openen. Tot zijn verbazing merkte hij, dat de houten deur zeer moeilijk open ging.

— Ah. Ik zie al wat het is, riep hij uit. De deur is van staal, en van buiten met hout bekleed, waarschijnlijk om eventuele bezoekers en inkijkers te misleiden. Ik geloof dat ik het doel van dit huisje begin te raden.

Hij had onder het spreken de deur met veel moeite geopend en trad in een nauwe ruimte, geheel van zware bakstenen opgetrokken. In het midden bevond zich, boven een gat, een rooster van steengaas. Hij bukte over het rooster en tastte naar enige contactstoppen voor elektrische geleidingen rondom op de betonnen vloer aangebracht.

— Het is wat ik vermoedde, riep hij uit, snel weer naar buiten tredende.

— Wat dan? vroeg Brand nieuwsgierig.

— Een elektrische oven waarin een hitte van minstens 3.000 graden ontwikkeld kan worden. Onze lieve tegenstanders zouden ons verbrand hebben tot een hoopje as, nauwelijks groot genoeg om er een vingerhoed mee te vullen, en dat zonder enige brandlucht, zonder rook, zonder vuur.

Brand sidderde onwillekeurig.

— Dan zijn we de dans mooi ontsprongen, zei hij.

Op dat ogenblik klonk ver weg het geluid van een autohoorn.

Raffles greep Brand verschrikt bij de arm.

— Hoor je dat? fluisterde hij.

— Jazeker. Het is een automobielhoorn.

— Van Baxter.

— Edward. Weet je dat zeker?

— Ik durf er wel op zweren. Ik ken het geluid van de sirene der grote politieauto's zo goed, dat ik het uit duizend andere zou herkennen.

— Maar wat moet hij hier in de buurt uitvoeren? riep Brand uit.

— Niet Baxter, maar die slimme Sullivan zal ter elfder ure de identiteit

van de twee gewaande Spanjaarden hebben uitgevonden, en komt nu om hen te arresteren.

— Maar als zij ons hier vinden...

— Dan zouden wij de dans nog niet ontsprongen zijn.

— Wat moeten wij dan doen?

— Wij poetsen de plaat, zei Raffles, die zijn gewone kalmte herkregen had.

— Maar hoe? Ik hoor de auto al in de straat. De voordeur kunnen wij niet meer uit. De schuttingen zijn hier erg hoog, en we komen dan nog alleen in een andere tuin.

Raffles dacht even na, en keek scherp naar de achterkant der huizen.

— Zoek jij vast de revolver op, die je zoëven hebt weggeworpen. Het is al te laat om naar binnen te gaan. Ik hoor de auto voor de deur stoppen. Heb je de revolver al? Fijn. Dan tegen het latwerk op. Alles is daarginds donker.

Zij renden over de binnenplaats en klommen als katten tegen het latwerk op, juist toen de zware stem van hoofdinspecteur Baxter voor in het huis werd vernomen, waarop de heldere stem van Sullivan op kalme toon antwoordde. De politiemannen waren blijkbaar door een venster binnengedrongen.

— Geef je over, hoorden de vluchtelingen Baxter als bezeten in het lege huis schreeuwen.

Op dat ogenblik hoorden zij de hoofdinspecteur een kreet van woede slaken.

— Zij hebben de schurken voorzeker al gevonden. Vlug, Charles, het is hoog tijd, zei Raffles op zachte toon.

Hij haalde vlug zijn lopers te voorschijn, en opende daarmede in enkele seconden de eerste de beste tuindeur.

Zij traden het huis binnen en sloten de deur geruisloos, juist toen een der agenten, die de twee inspecteurs vergezelde, op het achterbalcon van het moordhuis verscheen en het heldere licht van zijn lantaarn over de tuinen deed schijnen.

— Dat was op het nippertje, fluisterde Raffles. Als de gesmeerde bl... naar boven.

— Het dak op, beval Raffles.

Brand gehoorzaamde zwijgend.

Hij opende het dakraam, stapte in de goot, en bevond zich even later op het platte dak.

— Ga liggen, zei Raffles weer, alvorens zich bij hem te voegen. Ze kunnen je zien als je zo tegen de heldere nachtlucht afsteekt.

Beiden gingen op hun buik liggen, en keken voorzichtig naar beneden.

— Kijk, twee agenten doorzoeken het huis, je kunt hun lantaarn overal volgen.

— Als zij maar voorzichtig zijn in de Kamer des Doods, zei Raffles ernstig.

— Ze zullen het wel merken, hernam Brand. Maar zeg, blijven we hier?

— Neen, we moeten naar de voorzijde van het huis.

— Naar de voorzijde? Over de daken heen?

— Ja, we moeten ons haasten. Laten we een eindje terug gaan, zodat ze ons niet kunnen zien, en dan het blok omlopen tot aan de straathoek.

Weer keken zij voorzichtig over de rand van het dak.

— Er staat, geloof ik, een agent bij de auto op wacht, zei Brand.

— Zoveel te beter. Zie je een regenpijp?

— Ja, juist op de hoek.

— Dat treft. Wij moeten daar langs naar beneden. Gelukkig zijn de huizen hier zeer laag.

Zij klommen in de goot, grepen de regenpijp met beide handen stevig vast en lieten zich met onbegrijpelijke behendigheid zakken.

Enige tellen later stonden zij op straat.

— Nu ga jij aan de overkant van de straat lopen, in het volle maanlicht, in de richting van de auto, beval Raffles. Let goed op mij. Ik blijf in de schaduw gelijk met je meelopen. De man bij de auto zal, als je flink stapt en wat luidruchtig doet, alleen op jou letten. De rest is kinderspel. Kom naar mij toe, zodra ik de agent aangrijp.

Zij scheidden en Brand begon, als een late feestganger, luid neuriënd en met de hoed schuin op het hoofd, in het volle licht voort te stappen.

Raffles sloop onhoorbaar langs de huizen in de schaduw voort...

Wat hij voorzien had, geschiedde.

De agent keek aandachtig en niet zonder wantrouwen naar de late boemelaar.

En, hij keek juist een paar seconden te lang.

Raffles was hem onhoorbaar genaderd, en een geduchte vuistslag tegen zijn nek deed de man zonder kreet omvertuimelen. Als de wind was Brand er bij, samen knevelden zij de agent, en legden hem vlak voor de deur van het noodlottige huis.

Daarop namen zij beiden op de voorbank van de auto plaats.

Raffles greep het stuurwiel, hij maakte contact, de motor was nog warm en zij reden direct in de tweede versnelling weg.

— Ik geloof, Charles, zei Raffles, toen zij na een half uur op een totaal verlaten plek van de Theemskade kalm uit de wagen stapten en de auto aan zijn lot overlieten, dat ditmaal mijn kostbaar geheim nog alleen aan mij behoort.

DE VOLGENDE AFLEVERING BEVAT :

De Parels van Nathan Goldfish

GEHEEL NIEUWE SERIE

12 WILD-WEST ROMANS

IN TWAALF FRAAIE LINNEN BANDEN

VAN f 58.⁵⁰ VOOR f 35.⁴⁰

Betaalbaar met **SLECHTS** f 3.⁵⁰ of meer p. mnd.

EEN PRACHTSERIE VOOR DE LIEFHEBBERS VAN AVONTUREN EN SPANNING VAN DE BEKENDSTE SCHRIJVERS OP DIT GEBIED.

1. Range Oorlog. — 2. Een Schot in de Nacht: beide door William Colt Mac Donald. — 3. Het Brandmerk van de Slang. — 4. Land zonder Wet. — 5. De Cimarron Kid: alle door Charles Snow. — 6. Onder valse Vlag door Will Ermine. — 7. Revolver-Finale door Peter Field. — 8. Vechtende Zonen van Texas door Paul E. Lehman. — 9. De Klokken van San Felice. — 10. Onder Kruisvuur: beide door G. Richardson. — 11. Gevaarlijk Avontuur door Ross Woods. — 12. Liefde en Wraak in het Wilde Westen door Stetson Cody.

Alle boeken zijn in geheel linnen prachtbanden, groot formaat, en voorzien van fraai gekleurde omslagen, totaal 2.650 pagina's.

Deze boeken kostten f 58.50, nu **VOOR SLECHTS** f 35.40, desgewenst betaalbaar met f 3.50 of meer per maand.

De gehele serie wordt U onmiddellijk goed verpakt toegezonden na ontvangst van f 35.40 of 1e termijn.

Men vermeldt: « Aanbieding L. L. Wild-West-serie 6 ».

BOEKHANDEL H. NELISSEN

LEIDSEGRACHT, 108 — AMSTERDAM

Tel. 31791 — Postrek. 60092 — Gem. Giro N 2266